మర్డర్ కాల్!!

మల్లేశ్వరరావు

టెలిఫోన్ గణగణ మ్రోగడంతో, చూస్తున్న అకౌంట్సు పుస్తకాన్ని మూసి రిసీవరు అందుకున్నాడు సేట్ చమన్‌లాల్.

"ఎస్! చమన్‌లాల్ స్పీకింగ్..." హుందాగా అన్నాడు.

"ముహూర్తం పెట్టేసేను చమన్‌లాల్" గొంతు ఖంగుమంటోంది అవతలివేపు.

"దేనికి?" ఆ గొంతును గుర్తుపట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ అడిగేడు చమన్‌లాల్.

"నీ చావుకి!"

"వాడ్డూయూమీన్? పరిహాసమాడుతున్నావా"?

ఆవేశంగా అన్నాడు చమన్‌లాల్.

"నీతో పరిహాసమాడేందుకు తీరిక నాకు లేదు లాల్."

"ఎవర్నువ్?"

ఫోన్‌లో గట్టిగా నవ్వు వినిపించింది.

"చంపుతానని చెప్పినవాడెవడూ పేరు చెప్పడు... అయినా చెబుతాను...నీపాలిటి యముడ్ని...నీ ప్రాణాల కోసం కాచుకున్న మృత్యువును... తెలిసిందా?"

చమన్‌లాల్ నోట మాటరాలేదు.

ఫోన్ డిస్కనెక్టయింది.

కండిరీగల్లా ఆలోచనలు ముసురుకోవడం ప్రారంభించేయి.

యముడట...మృత్యువట...ఎవరీ యముడు? ఎవరీ మృత్యువు? తన ప్రాణాన్నెందుకు తీయాలనుకుంటున్నాడు? తనేం చేసేడు?

తను చేస్తున్న వ్యాపారంలో ఎందరో శత్రువులు ఏర్పడుతుంటారు. అయినా తనపై పగబట్టి చంపడానికి సిధ్ధపడే శత్రువులెవరుంటారు? ఈ శత్రువు వ్యాపార పరమైనవాడా? లేక మరేదైనా కారణముందా? ఆలోచనలు మస్తిష్కాన్ని వేడెక్కిస్తున్నాయి.

నలభై అయిదేళ్ళ చమన్‌లాల్ ముప్ఫైయేళ్ళ వాడిలా దృఢంగా వుంటాడు. నగరంలో బాగా పరపతిగల పారిశ్రామికవేత్త. భార్యపోయి పదేళ్ళయింది. యిద్దరు పిల్లలున్నారు. మరెందుకో మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోలేదు.

కొడుకు ధనరాజ్. వయస్సు సుమారుగా పాతికేళ్ళుంటుంది. మనిషి అందంగా వుంటాడు. ఎప్పుడూ క్లబ్బుల వెంటా, రోడ్డుమీద కనిపించే ఆడపిల్లల వెంటా తిరుగు

తుంటాడు. సానికొంపల్లో ఒకటి రెండుసార్లు పోలీసుల చేతచిక్కి, తర్వాత తండ్రి పరపతిమీద బయటికి రాగలిగేడు.

కూతురు సుచరితకి యిరవయ్యేళ్లుంటాయి. బి.ఏ. వరకు చదువుతుంది. అందానికి పుత్తడిబొమ్మ. అయితే స్వభావం అంత మంచిదికాదు. డబ్బుందనే అహంకారం జాస్తి. ఈర్ష్య, అసూయలు ఆమెలో పుష్కలంగా వున్నాయి. అంతేగాకుండా చమన్‌లాల్‌కి ముద్దులకూతురు.

వాచీ చూసుకున్నాడు చమన్‌లాల్.

రాత్రి పదిగంటలు కావస్తూంది.

లేచి పుస్తకాలన్నీ బీరువాలో పడేసి, కింద డ్రాయర్ లోంచి బ్రాందీ బాటిలూ, ఒక గ్లాసూ అందుకున్నాడు. సీసాలోంచి కొద్దిగా ద్రవం గ్లాసులోకి ఒంపుకుని, ఒక్క గుక్క గొంతులో పోసుకున్నాడు. బ్రాందీ వెచ్చగా గొంతులో దిగుతుంటే, యింతకు ముందు అతనిలో ఆవరించిన భయం, ఆలోచనలు అన్నీ వెనక్కి తగ్గసాగాయి.

2

రాత్రి పదిగంటల సమయం.

శరవేగంతో వచ్చి, చమన్‌లాల్ జ్యూయలరీ షాపు ముందాగిందో టాక్సీ.

అందులోంచి ఒక వ్యక్తి దిగేడు.

ఏభైయేళ్ళ వయసుంటుందతనికి. ఆరడుగుల హైట్— తెల్లగా నెరిసిపోయిన జుట్టు—క్రిష్టియన్ ఫాధర్ లాంటి గడ్డం—పెద్ద, పెద్ద మీసాలు—అతనిలో ఏదో ప్రత్యేకతను తెలుపుతున్నాయి.

అతను జ్యూయలరీ షాపువేపు పరిశీలనగా చూసి లోపల అడుగుపెట్టేడు.

"ఏం కావాలండీ?" వినయం ఉట్టిపడే స్వరంతో అడిగేడు గుమస్తా జగన్నాథం.

"చమన్‌లాల్!" ఆ గొంతులో ఠీవి, దర్పం, రాజసం గోచరిస్తున్నాయి.

"ఆయనీ వేళల్లో ఎవర్నీ కలవరు. షాపులో ఏమైనా కావాలనుకుంటే నేం చూపిస్తాం..." అని జగన్నాథం యింకా ఏదో చెప్పబోతూంటే, ఆగంతకుడు మధ్యలోనే అందుకున్నాడు.

"ఆయనతో ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి. నన్ను కలిసినందువల్ల లాభమేగాని, నష్టముండదు' జగన్నాథం చెవి దగ్గరగా నోరుపెట్టి మెల్లగా అన్నాడు.

"అంటే?" నొసలు ఆశ్చర్యంగా ముడివడింది.

"కొన్ని రహస్యాలు మూడోకంటి వాడికి తెలియకూడదు...అందులోనూ ఒక గుమస్తాకి..."

"యిక్కడ నాకు చెప్పనిదే, నేను తెలుసుకోనిదే ఏ పనీ జరగదు...ఫరవాలేదు చెప్పండి...అంత అవసరమనిపిస్తే నేనే మిమ్మల్ని తీసికెళ్తాను."

జగన్నాథంవేపు సందేహించినట్లుగా చూసేడా ఆగంతకుడు.

"సందేహించకండి...చెప్పండి..." ఆగంతకుడి ఉద్దేశాన్ని గ్రహించి అన్నాడు.

"వజ్రాలు! ... లక్షల విలువచేసే వజ్రాలు!..." జగన్నాథంకి మాత్రమే విన్పించినట్లుగా చెప్పేడు.

జగన్నాథం మస్తిష్కంలో అనంతమైన ఆలోచనల తెరలు కదిలేయి.

"నిజం!"

"అవును నా వజ్రాల్ని కొనగల స్థోమత ఒక్క చమన్ లాల్ గారికిమాత్రమే ఉందని తెలిసివచ్చేను. నా కవతల చాలా పనులున్నాయి... నేను త్వరగా వ్యవహారం సెటిల్ చేసుకుపోవాలి" ఆగంతకుడు తొందరచేసేడు.

"మేం యిలాంటివి కొంటామని మీ కెవరు చెప్పేరు?"

"ఇన్ని ప్రశ్నలు అనవసరం. యిష్టముంటే చెప్పండి.. లేదా యింకోపార్టీని వెతుక్కుంటాను..." ఆగంతకుడు జగన్నాథంమీద విసుక్కున్నాడు.

"...ఉండండి..." అంటూ చమన్ లాల్ గదిలోకి పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి, రెండో నిముషంలో మళ్ళీ ఆగంతకుడి ముందు ప్రత్యక్షమయ్యేడు.

"రండి" అంటూ దారి చూపించేడా ఆగంతకుడికి.

ఆ వ్యక్తి అతన్ననుసరించేడు.

వంద అడుగుల పొడవు-యాభై అడుగుల వెడల్పువున్న ఎయిర్ కండిషన్డ్ సౌండ్ ప్రూఫ్ గది అది. గోడలకు చెవులుంటాయని ఆ గదిని చమన్ లాల్ సౌండ్ ప్రూఫ్ చేయించడం జరిగింది.

హేండిల్ పట్టుకుని డోర్ తెరవగా లోపల ప్రవేశించాడా ఆగంతకుడు.

అంతవరకు అతన్ని వెన్నంటి వచ్చిన జగన్నాథం, ఆ ఆగంతకుడు లోపల ప్రవేశించగానే వెనుతిరిగేడు. తలుపు యథాప్రకారంగా మూయబడింది.

నేలమీద మెత్తటి కార్పెట్ పరిచివుంది. గది మధ్యలో పెద్ద టేబిల్ వుంది. టేబిల్ మీద ఒక బ్రాందీ బుడ్డీ, నాలుగు సోడాలు, గ్లాసు, సిగరెట్టు ప్యాకెట్టూ, అగ్గిపెట్టె వున్నాయి. సగంకాల్చి పారేసిన సిగరెట్టు

పీకలెన్నో ఫుట్ పాత్ మీద బ్రతుకల్లా 'ఆష్ ట్రే'లో తొంగి చూస్తున్నాయి.

టేబిల్ ముందున్న స్ప్రింగ్ కుర్చీలో కూర్చుని వెనక్కీ, ముందుకీ ఊగుతున్నాడు చమన్ లాల్. అతను ఎంతసేపట్నుంచీ త్రాగుతూ కూర్చున్నాడో గాని అతని కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా మండుతున్నాయి.

"రండి...కూర్చోండి..." లోనికొచ్చిన ఆగంతకుడ్ని ఆహ్వానించేడు. అతని మాటలు ముద్దముద్దగా వస్తున్నాయి.

3

నేలమీద వెల్లకిలా పడుంది శవం. కళ్ళు తెరుచుకొనున్నాయి. ఆ కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం, భయం కొట్టొచ్చినట్టు కన్పిస్తున్నాయ్. మొత్తం నాలుగు బులెట్లు దూరేయి శరీరంలో.

ఫోటోగ్రాఫర్ శవాన్ని వివిధ కోణాల్నుంచి ఫోటోలు తీస్తున్నాడు. వేలిముద్రల నిపుణుడు వేలిముద్రలకోసం ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు.

విసుగ్గా టైమ్ చూసుకున్నాడు యిన్స్పెక్టర్ సుధాకర్. రాత్రనకా, పగలనకా యిలా డ్యూటీలో మగ్గిపోవడం విసుగ్గా వుందతనికి. విసుక్కుంటూనే శవాన్ని మరోసారి నిశితంగా పరిశీలించేడు. హంతకుడు కనీసం ఒక్క ఆధారంకూడా వదిలిపెట్టలేదు. గదంతా శుభ్రంగా గాలించి వదిలేడు.

హతుడికి, హంతకుడికి మధ్య పెనుగులాట లాంటిదేదీ జరిగినట్టులేదు. హతుడి కళ్ళలో ఆశ్చర్యం చూస్తుంటే బాగా తెలిసిన మనిషే హంతకుడై వుండాలనిపిస్తోంది.

చిరాకుగా గదిలోంచి బయటికి వచ్చేడు. గుమస్తా

అతని వెనకే వచ్చేడు.

అతన్ని పరీక్షగా చూసేడు యిన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్.

సుమారుగా నలభైయేళ్ళ వయసుంటుంది. కళ్ళకి చత్వారం కళ్ళజోడు, అక్కడక్కడ నెరిసిన జుట్టు, వంగినట్లుంటే నడుం, పంచెకట్టు తీరు, పొడవైన షర్ట్, ఆ షర్ట్‌ని పూర్తిగా కప్పలేని చిన్న కోటు—అతని గుమాస్తాగిరిని తెలియజేస్తున్నాయి.

"మీ పేరు" అడిగేడతన్ని.

"జగన్నాథం!"

"చూడండి జగన్నాథంగారూ! మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలడుగుతాను. కరక్టుగా సమాధానం చెప్పండి."

"అడగండి."

"ఎప్పట్నుంచి మీరిక్కడ పన్చేస్తున్నారు?"

"సుమారు రెండేళ్ళవుతుందండి."

"షాపులో జరిగే అన్ని వ్యవహారాలు మీకు తెలుస్తుంటాయా?"

"యించుమించుగా అన్నీ తెలుస్తాయి."

"అయితే ఈ రోజు చమన్‌లాల్‌గారు ఎన్నిగంటలకి ఆగదిలో కెళ్ళేరు?"

"తొమ్మిది గంటల తర్వాతే."

"ఆయన వెళ్ళేక ఆగదిలోకి యెవరెవరు వెళ్ళి వుంటారు?"

"నేను, ఒక కష్టమర్, చిన్నబాబుగారు—ముగ్గురం వెళ్ళేం ఆ తర్వాత."

"ఎవరా కష్టమర్?"

"అతని పేరు నాకు తెలీదు. అర్జంటుగా చమన్‌లాల్

గారితో మాట్లాడాలన్నాడు. ఇప్పుడెవరితోను ఆయన మాట్లాడారని చెప్పేను. ఆయన నన్ను బలవంతం చేయడంతో అయ్యగారితో చెప్పేను. అయ్యగారు పంపించమన్నాక నేనే అతన్ని లోపలికి పంపించేను.''

''ఆ తర్వాత అతనెంతసేపటికి బయటికి వచ్చేడు?''

''పదినిముషాలవుతుంది. అయ్యగారు నిద్రపోతున్నారని, మళ్ళీ వచ్చి కలుస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయేడు.''

''అతనెలా వుంటాడు?''

జగన్నాథం అతన్ని గురించి వర్ణించి చెప్పేడు.

''అయితే చమన్‌లాల్ గారి గదిలోకి చివరిగా వెళ్ళిందెవరు?''

''చిన్నబాబుగారు!''

''నాకు ఫోన్ చేసింది ఆయనేగా?''

''అవునండి.''

''చమన్‌లాల్ గారి తర్వాత యీ ఆస్తికి వారసులెవరు?''

''చినబాబుగారు, అమ్మాయిగారూ.''

''మీ చినబాబు ఆస్తికోసం ఈ హత్య చేసుండొచ్చుగా'' కదిలించి చూసేడు.

''చెయ్యొచ్చునుకోండి. అయినా పెదబాబుగారి తర్వాతెలాగూ చినబాబుగారికే ఈ ఆస్తి వస్తుందికదా! మరి చినబాబుగారు హత్యచేయాల్సిన అవసరం ఏమిటి?''

''చినబాబుగారు ఆ గదిలోకి వెళ్ళన్తర్వాత గదిలోంచి పిస్తోలు పేలిన శబ్దం ఏదైనా వినిపించిందా?''

''అలాంటిదేదీ విన్పించదుకదండీ. అది సౌండ్ ప్రూఫ్ గది.''

"పోనీ ఈ విషయం బాగా గుర్తుచేసుకు చెప్పు... ఈ రోజు రాత్రి వచ్చిన కస్టమర్, మీ చినబాబుగారు ఒడ్డు, పొడుగు ఒకేలా వుంటారా? అంటే యిందాక నువ్వు వర్ణించావు చూడు...ఆ గడ్డాలు, మీసాలు అలాగే చినబాబుగారు మేకప్ చేసుకుంటే అచ్చం అలాగే వుంటారా?"

కాసేపు ఆలోచించి, "ఉంటారేమో ... ఏమోనండి నేనంత దగ్గరగా చూడలేదు..."

"తండ్రీ, కొడుకులిద్దరూ ఈ మధ్య ఏమైనా ఘర్షణ పడ్డారా?"

"పడ్డారండి..." చిన్నగా నసుగుతూ చెప్పేడు.

"ఏ విషయంలో ఘర్షణపడ్డారు?"

"అది నాకు తెలీదు. మొత్తంమీద చాలా పెద్దగొడవే జరిగిందా రోజు. ఆ రోజు అయ్యగారు రమ్మంటే యింటి కెళ్ళేను. అప్పటికే ఘర్షణ జరుగుతోంది. వాళ్ళెందుకు అలా అరుచుకుంటున్నారో నాకర్థంకాలేదు. ఎందుకు ఘర్షణపడుతున్నారో తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించేను. ఒకటి రెండు మాటలు నా చెవినపడ్డాయి."

"ఏమిటవి?"

"ఈ ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ రాదని పెదబాబుగారంటున్నారు. ఎలా రాదో నేనూ చూస్తాను, అని చినబాబుగారు అంటుండగా నేనాయింట్లో అడుగుపెట్టేను అంతే. నేనింట్లోకి అడుగుపెట్టిన తర్వాత ఘర్షణ ఆగిపోయింది. చినబాబుగారు కోపంగా వెళ్ళిపోయేరు నన్ను చూసి."

"సరే మీరు వెళ్ళి మీ చినబాబుగార్ని పంపించండి."

రెండు నిముషాల తర్వాత ఒక యువకుడు, అతనితో పాటు ఒక యువతి వచ్చేరు.

"మాకు ఫోన్ చేసిందెవరు? మీరేనా?" అని అడిగేడు అతన్ని చూస్తూ.

"అవును" అన్నాడా యువకుడు.

"మీ పేరు?"

"ధనరాజ్. ఈమె నా చెల్లెలు సుచరిత."

"చూడండి ధనరాజ్! హతుడు మీ తండ్రిగారే కదూ. హత్య జరిగినట్టు మీకెలా తెలిసింది?"

"మా ఇంట్లో వున్నది నాన్నగారితోపాటు మేం ముగ్గురమే. నాన్నగారికి త్రాగే అలవాటు జాస్తిగా వుంది. ఆయన ఈ షాపు మూసేముందు యిక్కడ పుచ్చుకుని వస్తారు. ఒక్కొక్కప్పుడు రాలేని పరిస్థితిలో యిక్కడ వుండిపోతుంటారు. పదిన్నర దాటేక ఆయన రాకపోతే నేనే వచ్చి ఆయన్ని ఇంటికి తీసుకెళ్తాను. ఈ రోజు పదకొండు గంటలవరకు ఆయన రాకపోతే నేనే బయల్దేరి వచ్చేను. తలుపు తెరిచి లోపల అడుగుపెడుతుండగా నాన్నగారి శవం కనిపించింది. అంతే. కెవ్వుమని అరిచేను. జగన్నాథంగారు పరిగెత్తుకు వచ్చేరు. ఆయన కూడా నాలాగే కొన్ని సెకన్లు కొయ్యబారిపోయేరు... ఆ తర్వాత జగన్నాథంగారు చెప్పినమీదట మీకు ఫోన్ చేసేను."

"ఈ మధ్య మీ నాన్నగారితో మీకేదైనా ఘర్షణ జరిగిందా?"

"అవును."

"ఏ విషయంలో?"

"ఆ ఘర్షణకి, ఈ హత్యకి సంబంధం లేదే!"

"అది నిర్ణయించాల్సిందిమీరుకాదు–మేం. చెప్పండి.'

"నేనొక ముస్లిమ్ అమ్మాయిని ప్రేమించాను _ పెళ్ళి చేసుకుంటానని ప్రామిస్ చేసేను. నాన్నగారు ససేమిరా అన్నారు... పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆ స్త్రీలో చిల్లిగవ్వకూడా యివ్వనని అన్నారు. అంతే. నేను ఎదురు చెప్పలేదు."

"కాదు_ఆ స్త్రీలో వాటా ఎలా రాదో చూస్తానన్నారు? ఏం?"

"అబద్ధం."

"సరే. మీరు ప్రేమించిన అమ్మాయి పేరు?"

"షకీలా!"

"హత్య జరిగేముందు మీరెక్కడున్నారు?"

సమాధానం చెప్పడానికి సందేహించేడు ధనరాజ్.

"చెప్పండి."

"అంటే మీరు నన్ను అనుమానిస్తున్నారా?"

"మా వృత్తిలో ఉన్నవాళ్ళు కనిపించిన ప్రతిమనిషిని అనుమానించాల్సి వుంటుంది. చెప్పండి, యింతవరకూ మీరెక్కడున్నారు?"

"నా ఫ్రెండ్ ఇంట్లో వున్నాను."

"ఎవరామె?"

"యిందాక చెప్పినమ్మాయే. షకీలా!"

"తిన్నగా అక్కడ్నుంచే వస్తున్నారా?"

"షకీలా, నేను ఫస్ట్‌షో సినిమాకెళ్ళేం. ఆ తర్వాత షకీలా బలవంతం చేయగా వాళ్ళింట్లో భోంచేసి, యింటికి బయల్దేరేను. యింటిదగ్గర నాన్నగారు లేకపోవడం చూసి షాపుకి వచ్చేను. అంతే."

"షకీలా ఎడ్రెను చెప్పండి."

చెప్పేడు ధనరాజ్.

సుధాకర్ తలపంకించి, "మీ కెవరిమీదైనా అనుమానముందా?"

ధనరాజ్ అడ్డంగా తలూపేడు.

"ఆల్ రైట్! మీరిక వెళ్ళండి."

ధనరాజ్, తన చెల్లెలు సుచరితను తీసుకుని వెళ్ళిపోయేడు.

సుధాకర్ ఆలోచనలు ధనరాజ్ చుట్టూ తిరగసాగేయి.

చమన్‌లాల్‌ని హత్యచేసిందెవరు? ఎందుకు హత్య చేసేరు? హత్యాయుధం దొరకలేదు. హంతకుడు తనతో తీసుకుపోయేడా?

తనకెందుకో ఎంత ఆలోచించినా అనుమానం ధనరాజ్ మీదికే పోతుంది. హత్యచేయాల్సిన అవసరం, అవకాశం ధనరాజ్‌కే వున్నాయి. అతని కేరక్టర్ ఎటువంటిదో తనకు తెలుసు. డబ్బుకోసమే ఈ హత్య చేసాడేమో! అంతేగాకుండా తండ్రితో ఘర్షణపడ్డాడుకూడా. హత్యకు అదికూడా ఒక మోటివ్.

మరి చమన్‌లాల్ చనిపోయేముందు వచ్చిన కష్టమర్ ఎవరు? ధనరాజే మారువేషం వేసుకు వచ్చాడా? ఆ సమయంలో అతనికి ఎలిబీ పకీలా. ఈమెను కలుసుకుంటే తనకు కొంత సమాచారం లభించవచ్చు. అతని ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగిస్తూ ఒక పోలీసు వచ్చేడు.

"సార్! లోపల యిది దొరికింది" అంటూ దాన్ని సుధాకర్ చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయేడు. అది చమన్‌లాల్ డైరీ!

ఆత్రంగా పుస్తకంలోని పేజీలన్నీ తిరగేయసాగేడు సుధాకర్.

ఆఖరి పేజీలో అతని చూపులు నిలిచిపోయేయి. అంటే నిన్నటిరోజన్నమాట.

"వార్నింగ్ మర్డర్!" సుధాకర్ అస్పష్టంగా పలికేడా మాటల్ని.

4

దాదాపు ఎనిమిది గంటలు కావస్తూంది.

వకీలా యింటిముందు స్కూటర్ ఆపి, దిగేడు సుధాకర్.

ధనరాజ్ చెప్పిన అడ్రసు గుర్తుచేసుకుంటూ, యింటిని పరిశీలనగా చూసేడు.

ప్రహరీగోడనుండి దాదాపు ఏభైగజాల అవతల కట్టి వుంది. మరీ ఆధునికమైన యిల్లుకాదు. కాని చూడగానే అందమైనదిగా, ఆకర్షణీయమైనదిగా కనిపించే యిల్లు.

గేటు తెరుచుకుని లోపలకెళ్ళేడు సుధాకర్.

గేటు కవతలవేపు మొక్కలు అందంగా దర్శనమిచ్చేయి. నడుంవరకు పెరిగిన క్రోటన్స్ మొక్కలమధ్య నుండి నడుచుకుంటూ ద్వారం దగ్గరికి వెళ్ళేడు. అక్కడ తలుపు మూసివుంది. తలుపు ప్రక్కనేవున్న 'కాలింగ్ బెల్' సుధాకర్ దృష్టిని ఆకర్షించింది. వెంటనే బెల్ నొక్కేడు. లోపల బెల్ మ్రోగుతున్న శబ్దం తెలుస్తోంది.

ఎదురుగా పాలరాతి శిల్పంలాంటి అమ్మాయి!

గుండ్రని ముఖం, ముచ్చటైన ముక్కు, ఆహ్వానం పలుకుతున్నట్టు కన్పించే కళ్ళు, ఎర్రటి పెదవులూ, లేత గులాబీని మరిపించే ఒంటిరంగు-వయసుకుతగ్గ శరీరపొందికలతో అందంగా వుందా యువతి.

యిన్స్పెక్టర్ సుధాకర్ని చూసి ఆమె ఒక్కక్షణం

ప్రొన్పడి, అంతలోనే తెరుచుకుంది.

"ఇన్ స్పెక్టర్ గారా! ఎవరికోసం వచ్చేరు?" అని అడిగిందామె.

"మిస్, షకీలా నువ్వేనా?" అని అడిగేడు సుధాకర్ మరో అడుగు లోనికేసి.

ఆమె అందాన్ని చూసి ధనరాజ్ 'టేస్ట్'ని మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయేడు సుధాకర్. మహాశిల్పి సృష్టించిన అద్భుత శిల్పంలా, గొప్ప చిత్రకారుడు కుంచెలో నుండి వెలువడిన చిత్తరువులా, మహాకవి భావనా ప్రపంచంలో ఉద్భవించిన ఊహాసుందరిలా – జీవకళతో, సౌందర్యజ్యోత్స్నలతో వెలుగుతుందామె. రెండుక్షణాల తర్వాత సుధాకర్ తేరుకోగలిగేడు.

"అవును. నాతో మీకేం పని?"

"ధనరాజ్ గురించి మీతో మాట్లాడాలి."

"ఏం? ధనరాజ్ కేమయింది?" ఆత్రంగా అడిగింది.

"ప్లీజ్! లోపల మాట్లాడుకుందాం"

"సారీ! లోపలకి రండి" అంతవరకూ బయట నిల్చుండబెట్టి మాట్లాడినందుకు నొచ్చుకుంటూ, ప్రక్కకు తొలగి దారి యిచ్చింది.

సుధాకర్ లోపల అడుగుపెట్టేడు.

'సీటు'గా పేర్చినట్లుందా గది. గోడలకి గాంధీ, నేతాజీ, శాస్త్రీజీ ఫోటోలు వేలాడుతున్నాయి. గదిలో మూలకి ఒక టేబిల్ వుంది. చిన్న చిన్న వస్తువులేవో దానిమీద చోటుచేసుకున్నాయి. నాలుగు కుర్చీలు ఒక వరుసమీద వున్నాయి. గది మధ్యలో చిన్న టీపాయ్ వుంది.

"కూర్చోండి" అని కుర్చీ చూపించింది.

సుధాకర్ కూర్చున్నాడు. తను అతని కెదురుగా ఒక కుర్చీ లాక్కొని కూర్చుంది.

"ధనరాజ్ కేమయిందో చెప్పలేదు" షకీలా గుర్తు చేసింది.

"చెప్తాను. కాసిన్ని మంచినీళ్ళిప్పిస్తారా?"

సస్పెన్స్‌లో వుంచి చంపుతున్నందుకు అతన్ని మనసు లోనే నిందించి, లోనికెళ్ళి గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు తెచ్చి యిచ్చింది.

"యీ యింట్లో మీరొక్కరే ఉంటున్నారా?" గ్లాసు తిరిగి యిచ్చేస్తూ అడిగేడు.

"అవును" షకీలా మనసంతా ధనరాజ్ గురించే ఆలోచిస్తోంది.

"మీరేం చేస్తున్నారు?"

"ఆంధ్రా బ్యాంకులో పన్చేస్తున్నాను."

"ధనరాజ్ మీకెంతకాలంగా పరిచయం?"

"సుమారుగా ఆరునెలలవుతుంది" అసహనం పెరిగి పోతుందామెలో. "యింతకీ ధనరాజ్ కేమయిందో, మీ రెందుకీ వివరాలన్నీ అడుగుతున్నారో చెప్పలేదు" ఈసారి విసుగు ఆమె మొహంలో స్పష్టంగా కనిపించింది.

"ధనరాజ్ కేం కాలేదు. కాని అతని తండ్రి హత్య చెయ్యబడ్డాడు" చెబుతూ ఆమె మొహంలోకి చూసేడు. ఆ క్షణంలో కలవరపడింది. ఆ కలవరపాటును సుధాకర్ గమనించకపోలేదు.

"హత్యా! మైగాడ్!"

"యస్! ఈ విషయంలో మీరు సహకరిస్తే మీనుండి కొంత సమాచారం పొందాలని వచ్చేను."

"అడగండి" సర్దుకుని కూర్చుంటూ అంది. ఆ క్షణంలో ఆమెలో ఏదో ఆలోచనలు రగులుకుంటున్నాయని సుధాకర్ గ్రహించడాని కెంతోసేపు పట్టలేదు.

"ధనరాజ్ ఎలాంటివాడు?"

"తండ్రిని చంపే హంతకుడు మాత్రంకాదు" తీవ్రంగా చెప్పింది, యిన్స్పెక్టర్ రాకలోని ఆంతర్యాన్ని గ్రహించి.

"అతనికీ, మీకూ వున్న సంబంధం!"

"ప్రేమికుల సంబంధం!"

"మీ ప్రేమను గురించి చమన్‌లాల్ గారికి తెలుసా!"

"తెలుసు. ఆయన మా ప్రేమను అంగీకరించలేదు. నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటే ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వకూడా యివ్వనని అన్నారు. అయినా అతను లక్ష్యపెట్టలేదు. చాలా?" ధనరాజ్ హంతకుడనే భావంతో సుధాకర్ మాట్లాడుతున్నందుకు ఆమె కెంతగానో కోపంగా వుంది. అందుకే ఆమె మాటలు అంత తీవ్రంగా ఉన్నాయి.

"కరక్ట్. అందుకే ధనరాజ్, తండ్రిని చంపి అడ్డు తొలగించుకుని ఆస్తికి సర్వాధికారి అయ్యేడంటాన్నేను. ఏమంటారు?"

"ఒట్టి ఊహాలు కట్టిపెట్టమంటాను" కటువుగా అంది.

"ఎందుకాక్కూడదు?" ఎదురుప్రశ్న వేసేడు.

"మా ప్రేమను నిలుపుకోవడానికి కన్న తండ్రిని చంపుకోవలసిన అగత్యం లేదు. మేము ఎక్కడైనా స్వేచ్ఛగా బ్రతకగలం."

"యిక్కడ ప్రేమకాదు క్వశ్చన్, ఆస్తి పాయింట్. మరిచిపోతున్నారు. తండ్రి అడ్డు తొలగించుకుంటే ఆస్తికి

ఆ స్త్రీ దక్కుతుంది. ఇటు ప్రేమా.''

''స్టాపిట్! ధనరాజ్ ఆ స్త్రీకోసం తండ్రిని చంపుతునే నీచుడని నేననుకోను.''

''మీరనుకోవడంతో సరిపోదు. సాక్ష్యాధారాలు కావాలి.''

''ఆ సాక్ష్యాధారాలు దొరికేవరకూ ధనరాజ్ ని నింది తుడ్చి చేసి మాట్లాడకండి.''

''మీకు ధనరాజ్ గురించి పూర్తిగా తెలియదు.''

''ధనరాజ్ గత జీవితంగురించి అంతా తెలుసు. ఆయ నిప్పుడు పూర్తిగా మారిపోయేడు. సో అయ్ లవ్ హిమ్, అతన్ని గురించి చెడుగా మాట్లాడితే నేను సహించను.''

''ఆల్ రైట్! రాత్రి ధనరాజ్ మీ యింట్లో ఎంతవర కున్నాడు?''

''రాత్రి ఫస్టుషో సినిమాకి వెళ్ళొచ్చి, ఇద్దరం ఇక్కడే భోంచేసేం. భోంచేసిన తర్వాత అతను వెళ్ళిపోయాడు.''

''అప్పుడు సుమారుగా ఎంత టైమవుతుంది?''

''పదిన్నర కావచ్చును.''

''నిజమే చెబుతున్నారా? అబద్ధం చెబితే తర్వాత మీరు చిక్కుల్లో పడతారు జాగ్రత్త!''

''అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరం నాకు లేదు.''

''అవసరమైతే మళ్ళీ కలుస్తాను'' అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

వకీలా సమాధానం చెప్పలేదు.

సుధాకర్ వెళ్ళిపోయేడు.

స్కూటర్ స్టార్టయి వెళ్ళిపోయిన శబ్దం ఆమెకు విని పించింది.

ఆమె ఆలోచనలో పడింది.

5

పశ్చిమాద్రిన సూర్యుడు కొండల వెనుక లోయలోకి జారుకుంటున్నాడు.

చమన్‌లాల్ హత్య చేయబడి అప్పుడే నాల్రోజులు గడిచిపోయేయి.

యింట్లోని వాతావరణం నిశ్శబ్ద సంగీతాన్ని ఆలాపిస్తోంది. సుచరిత ముందర హాల్లో ఉన్న గదిలో కూర్చుని ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది. నౌకర్లు వెనకక్కడో పని చూసుకుంటున్నారు. ధనరాజ్ మేడమీద తన గదిలో ముస్తాబు అవుతున్నాడు. మేకప్ చేసుకుంటూ అద్దంలో క్షణక్షణానికి తన మొహం చూసుకుంటున్నాడు. అది అతని అలవాటు.

మేకప్ పూర్తి చేసుకుని గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళబోతూండగా ఫోన్ మ్రోగింది.

ఒక్కడుగు వెనక్కేసి ఫోనెత్తాడు ధనరాజ్.

"హలో ధనరాజ్ స్పీకింగ్!" అన్నాడు.

"రేపే నీ చావుకి ముహూర్తం పెడుతున్నాను!" అవతలినుంచి వినిపించింది.

"ఎవరున్నవ్? జోక్ చెయ్యడానికింకెవరూ దొరకలేదా?" వెటకారంగా అన్నాడు.

"ఆ సంగతి రేపు తెలుసుకుంటావ్" ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది.

ఫోన్ పెట్టేసి ఆలోచనలో పడ్డాడు ధనరాజ్.

తనకు ఫోన్ చేసిన మనిషెవరు? అతడు చెబుతున్నది నిజమా? తనను నిజంగా చంపాలనుకుంటున్నాడా? ఎందుకు చంపాలనుకుంటున్నాడు? తనేం చేసేడు?

నాల్రోజుల క్రితం నాన్నగారికి కూడా యిదేవిధంగా ఫోన్ వచ్చింది. చెప్పినట్టే పనీ చేసేడు కూడా. ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? తీవ్రమైన ఆలోచనలతో మస్తిష్కం వేడెక్కి-పోయింది.

మరోసారి ఫోన్ మ్రోగింది.

ఫోన్ తీయాలా, వద్దా అని ఒకక్షణం సందేహించేడు. మళ్ళీ హంతకుడే ఫోన్ చేసేడేమోనని అనుమానం వేసింది.

"హలో!..." అతని కంఠంలో కొద్దిగా వణుకు వచ్చింది.

"రాజ్! నేను—షకీలాను మాట్లాడుతున్నాను" అంది అవతలి గొంతు.

"నువ్వా షకీలా!" బిగపట్టిన ఊపిరి విడుస్తూ అన్నాడు.

"ఏమిటలా మాట్లాడుతున్నావ్? ఎవరికోసమైనా వెయిట్ చేస్తున్నావా? లేక ఇన్‌స్పెక్టర్ మళ్ళీ వచ్చి యక్షప్రశ్నలు అడిగేడా?"

"అదేం లేదు..."

"మరి ఈరోజు నీ గొంతు అదోలా వుందేం?"

"నీకంటే ముందు ఓ ఫోన్ వచ్చింది..." అంటూ యింతకుముందు ఫోన్‌లో జరిగిందంతా వివరించేడు.

అవతల్నుంచి పకపకమని నవ్వు వినిపించింది.

"ఏం షకీలా! ఎందుకంతలా నవ్వుతున్నావ్?"

"లేకపోతే ఏమిటి రాజ్! ఇంత తెలివైనవాడివి యింతలా ఫూల్ అయిపోతావా? రేపు ఏప్రెల్ ఫస్టు అన్న సంగతి మర్చిపోయేవా?"

మరోసారి ఫోన్‌లో గట్టిగా నవ్వు వినిపించింది.

ధనరాజ్‌కి ఆ విషయం అంతగా నమ్మాలనిపించక పోయినా, యింతకుముందు ఫోన్‌లో వినిపించిన 'ఆ సంగతి రేపు తెలుసుకుంటావ్' అన్న మాటలు గుర్తుకొచ్చి షకీలా చెప్పింది నిజమేమో అనిపించింది.

బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకున్నాడు.

"అరే! నాకా విషయం గుర్తులేదే! ఎవడో మావాడే యీ ఫోన్ చేసుంటాడు" అని అన్నాడు.

"అది సరేగాని రాజ్! సంగీతలో 'లైలా మజ్నూ' ఆడుతుందట. రిషీకపూర్ అద్భుతంగా నటించేడంటున్నారు. మనిద్దరికోసం టికెట్లు రిజర్వ్ చేసేను. వస్తావు కదూ?" గోముగా అడిగింది.

"షకీలా డియర్! నీమాట ఎప్పుడైనా కాదన్నానా? నువ్వు యింటిదగ్గరే వుండు... నే నిప్పుడే కార్లో బయల్దేరుతున్నాను...ఓ.కే..."

"ఓ.కే." ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు.

సాయంత్రం ఆరు కావస్తోంది.

చకచకా బయటికి నడిచేడు.

6

ఉదయం తొమ్మిది కావస్తూంది.

పోలీస్ జీప్ చమన్‌లాల్ యింటిముందు ఆగింది. జీప్ నుంచి పోలీస్ డాక్టర్ వేలిముద్రల నిపుణుడు, ఫోటోగ్రాఫర్, నలుగురు పోలీసులు దిగేరు, ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్‌తో సహా.

అందరూ పోర్టికో దాటి లోనికొచ్చేసరికి దాదాపు ఏభై ఏళ్ళ ముసలిమనిషి వారికి ఎదురొచ్చేడు. అతడి వేష

ధారణబట్టి అతడు నౌకరని యిట్టే పోల్చేయవచ్చు. అతని కళ్ళలో ఆందోళన, బాధ, భయం ద్యోతకమౌతున్నాయ్.

"శవం ఎక్కడ?" రొటీన్ డ్యూటీ మొదలుపెట్టేడు సుధాకర్.

"పైన, రెండో గదిలో...రండి చూపిస్తాను" అంటూ లోపలకి దారితీసేడు నౌకరు.

సుధాకర్ తో పాటు అందరూ అతన్ని అనుసరించేరు.

పైన...గది అంతా అధునాతనంగా వుంది. ఖరీదైన ఫర్నీచర్, గోడలమీద శృంగారానికి సంబంధించిన అందమైన ఫోటోలు, కళ ఉట్టిపడుతున్నట్టుండే 'నగ్న శిల్పాలు__అంతా శోభాయమానంగా వుంది. బెడ్ లైట్ వెలుగుతూ వుంది.

ఆ గదిమధ్యలో పెద్ద మంచం వుంది. దానిమీద వెల్లకిలా, మంచానికి అడ్డంగా పడున్నాడు ధనరాజ్. కాళ్లు సగానికిపైగా నేలమీదికి వేళ్ళాడుతున్నాయి. గుండె ప్రాంతంలో రక్తపుగాయం కనిపిస్తోంది. దాన్ని బట్టి పిస్తోలువలన మరణం సంభవించిందని తెలుస్తోంది.

పరిసరప్రాంతంలో హత్యాయుధమేదీ కనిపించలేదు. హతుడు కాలు తగిలి టేబిల్ మీదున్న టీపాయ్ నేలబడి పగిలినట్టుంది. గది ప్రవేశమార్గంవద్ద పూలకుండీ నేల దొర్లింది. దాన్నిబట్టి హంతకుడి చెయ్యి తగిలి అది నేల బడినట్లు సుధాకర్ ఊహించేడు.

శవం ముందు నిలబడి పరీక్షగా చూసేడు. హతుడి కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. దాన్నిబట్టి హంతకుడు అతనికి బాగా దగ్గరివాడుకాని లేక బాగా తెలిసినవాడుకాని కావచ్చు.

హంతకుడికి సంబంధించిన ఆధారాలేవైనా దొరుకుతా యేమోనని గదంతా ఒకటికి నాలుగుసార్లు వెదికించేడు_ తనూ వెదికేడు. అతని ప్రయత్నం ఫలించలేదు.

"డాక్టర్! హతుడు యెప్పుడు మరణించాడో చూడండి..."

"సెల్వరాజ్! తలుపులమీద వేలిముద్రలుంటాయేమో చూడు" సుధాకర్ మాట పూర్తికాకముందే వేలిముద్రల నిపుణుడు ఆ పనిలో నిమగ్నుడైనాడు.

"రాత్రి పన్నెండుగంటలు దాటేక మరణం సంభవించింది..." డాక్టర్ తన పరీక్ష పూర్తిచేసుకొచ్చి చెప్పేడు సుధాకర్‌తో.

ఆపైన — ఫోటోగ్రాఫర్‌కీ సైగ చేసేడు. పోలీస్ డాక్టర్. వేలిముద్రల నిపుణుడు, ఫోటోగ్రాఫర్ ఎవరి డ్యూటీలో వారు పడేక ఆలోచిస్తూ బయటికి నడిచేడు సుధాకర్.

బయట — యింతకుముందు ఆ గదిలోనికి తీసుకొచ్చిన నౌఖరు నిలబడివున్నాడు.

"ఫోన్ చేసింది నువ్వేనా?" అన్నాడు అతన్నుద్దేశించి.

అవునన్నట్టు తలూపాడు.

"నీ పేరు?"

"సిన్నయ్యండి."

"ఎంతకాలంనుండీ పన్చేస్తున్నావిక్కడ?"

"ఎక్కడ బాబూ!...సినబాబుగారు పుట్టిందగ్గర్నుండి పన్చేస్తున్నాను."

"అయితే నీకీ యింటి విషయాలు బాగా తెలుసుం

డాలే. మీ చినబాబు ఎలాంటి మనిషి?"

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పడానికి కాస్త ఇబ్బంది పడ్డాడు సిన్నయ్య.

"చెప్పు."

"సినబాబుగారు మంచోరేనండి...అయితే ఆయనకి కసింత కోపం...అంతే. ఇంతకుముందు తాగేవోరండీ..' ఇప్పుడది మానీసేరు..."

"అదిసరే...రాత్రివేళ నువ్వెక్కడుంటావ్?"

"అవుట్ హౌస్‌లో ఉంటాను."

"నిన్న రాత్రి ఎన్నిగంటలకి పడుకున్నావ్?"

"పన్నెండవుద్ది. ఆ యేలకరకు యింటికి కాపలా కాస్తాను. తర్వాత తలుపులన్నీ సరిగా ఉన్నాయో లేదో సూసుకుని వచ్చి పడుకుంటాను..."

"అయితే నిన్నరాత్రి పిస్తోలు పేలిన శబ్దంగాని, యింట్లో యెవరైనా ప్రవేశించిన అలికిడిగాని వినిపించ లేదా?"

"లేదండి."

"నీది మొద్దు నిద్రా?" ఒకవేళ పిస్తోలు శబ్దం అతడు మంచి నిద్రలో ఉన్నప్పుడు విన్పించినా అతనికి తెలియ దనే భావంతో అడిగేడు.

బుర్ర గోక్కుంటూ "నిత్తం" అన్నాడు.

"చమన్‌లాల్ గారికి ఒక అమ్మాయి కూడా వుంది. ఆవిడ ఊర్లో లేదా?"

"ఎందుకు నేరండి... మొదట శవాన్ని సూసింది ఆ యమ్మేనండి...పాపం...శవాన్ని సూడలేక కర్రలా యిరుసుకుపడిపోనాదా తల్లి...తాయారు సూత్తన్నాది

సిన్నమ్మగోర్ని" అన్నాడు.

"ఎక్కడ?"

అంతలో ప్రక్కగదిలోంచి "లేవకమ్మా పడుకో" అన్న మాటలు వినిపించేయి.

ముందు నౌకరు, వెంట సుధాకర్ నడిచేరక్కడికి.

అప్పుడే సుచరిత శాస్త్ర తేరుకుని లేచికూర్చుంది. సుచరిత మంచం ప్రక్కనే ఒకామె నిల్చొనుంది. ఆమె చేతిలో గ్లాసు పట్టుకుని సుచరితచేత త్రాగిస్తోంది. ఆమె తాయారు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్ లోనికి ప్రవేశించేక ఒక ప్రక్కకి ఒదిగి నిల్చుంది తాయారు.

సుచరితవేపు చూసేడు సుధాకర్.

ఎర్రబారిన కళ్ళు అంతవరకు ఆమె ఏడ్చిందన్న సంగతి సూచిస్తున్నాయి.

"రాత్రి మీరెక్కడ పడుకున్నారు?" సుచరితకి ఎదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగేడు ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్.

"ఈ గదిలోనే. ఆవేపు గదిలో నాన్నగారు, ఈవేపు గదుల్లో ఒకదాంట్లో నేను, యింకోదాంట్లో అన్నయ్యా పడుకుంటుంటాం. రాత్రి అన్నయ్య ఎప్పుడు వచ్చాడో తెలీదు. నేను ముందుగానే పడుకుండిపోయేను."

"ఎన్ని గంటలకి నిద్రపోయేరు మీరు?"

"ఇంచుమించుగా పదవుతుంది."

"అయితే రాత్రి మీకేవిధమైన శబ్దంగాని, అరుపుగాని వినిపించలేదా?"

"లేదు."

"అతను చనిపోయినట్లు మీకెలా తెలిసింది?"

"నాన్నగారు చనిపోయిన తర్వాత వ్యాపార వ్యవహారాలన్నీ అన్నయ్యే చూసుకుంటున్నాడు. ప్రతిరోజూ అన్నయ ఎనిమిదయ్యేసరికి జూయలరీషాపుకి వెళ్ళేవాడు. ఈరోజు ఎనిమిది దాటిపోయినా అన్నయ్య లేవకపోవడంతో, నేనే లేపడానికి వెళ్ళాను...అంతే" వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

తర్వాత జరిగిందేమిటో నాకరు చెప్పిందాన్నిబట్టి అర్థం చేసుకున్నాడు సుధాకర్.

"మీ అన్నయ్యకి శత్రువు లెవరయినా ఉన్నారా?"

"నాకంతగా తెలీదు."

"పోనీ స్నేహితులు?"

"బయట అన్నయ్యకి స్నేహితులున్నారో లేదోగాని, అన్నయ్యకోసం యింటికొచ్చే స్నేహితులు మాత్రం ఎవరూ లేరు."

"అతని ప్రవర్తన ఎలాంటిది?"

"అంటే?"

"వ్యసనాలు... వగైరా..."

" 'నువు చెడిపోతున్నావ్' అని అన్నయ్యను నాన్నగారిదివరలో తిట్టేవారు. అంతవరకే నాకు తెలుసు."

సుధాకర్ ఒక్క క్షణం ఆలోచించేడు. ధనరాజ్‌కి స్నేహితులుగాని, శత్రువులుగాని ఎవరూ ఉన్నట్టు తెలియ లేదు. రాత్రివేళ పిస్తోలు పేలిన శబ్దం ఎవరూ వినలేదు. హత్యాయుధం దొరకలేదు. హత్యకి కారణం అంతు బట్టడంలేదు. ఆలోచిస్తే ఒకేవక్క కారణం కనిపిస్తుందతనికి.

"చూడండి సుచరితగారూ! మీరుకాక ఈ ఆస్తికి

వారసులు యింకెవరైనా వున్నారా? ఒక వేళ..."

"లేరు. నేనుకూడా లేకపోతే ఈ ఆస్తి అంతా ఏ అనాథశరణాలయానికో, ధర్మ సంస్థలకో చెందు తుంది..."

సుధాకర్ ఒక్క నిముషం మాట్లాడలేదు.

"మీ ముగ్గురికీ అంటే మీ ఫామిలీకీ చెప్పుకోదగ్గ 'రైవల్' ఎవరైనా ఉన్నారా?" అడిగేడు సుధాకర్ హఠాత్తుగా,

"లేదు! ఒక వేళ వ్యాపారరీత్యా నాన్నగారికి ఎవ రైనా శత్రువులు ఉండవచ్చేమోగాని, మా ముగ్గురికీ లేదా మా ఫేమిలీకి సంబంధించిన శత్రువులెవరూ లేర నే చెప్పాలి" అంది నెమ్మదిగా.

ఇంతలో అంబులెన్సు వచ్చిందంటూ టూనాట్ ఫోర్ వచ్చి చెప్పేడు.

"శవాన్ని మార్చ్యురీకి పంపించు" అని అతన్ని ఆదే శించేడు.

"సార్! బయట చూసేం. హత్యాయుధం దొరకలేదు కానీ, సిమెంటు పైప్ మీద ఎవరివో అడుగులు కనిపిం చేయి. మన ఫోటోగ్రాఫర్ అవన్నీ తీస్తున్నారు" అని వినయంగా తెలియజేసేడు.

అది విని తల పంకించి హంతకుడు బయటనుండి వచ్చి నట్లు నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు సుధాకర్. సుధాకర్ లేచి నిలబడ్డాడు. "ఆల్ రైట్! మీరు మాత్రం కాస్త జాగ్ర త్తగా వుండండి" అని బయటికి నడిచాడు.

7

షకీలా రెండు చేతులతో మొహం కప్పుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

"బాధపడి ప్రయోజనంలేదు షకీలా! మనం చేయగలిగిందల్లా హంతకుడ్ని ఉరికంబం ఎక్కించడమే."

"రాజ్‌ని హత్యచేసిందెవరోకాదు యిన్‌స్పెక్టరుగారూ_నేనే!" అంది ఏడుస్తూ.

"వ్వాట్!" అదిరిపడ్డాడు. "మీరా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు.

"అవును యిన్‌స్పెక్టరుగారూ! నా రాజ్‌ని హత్య చేయబోతున్నట్లుగా ముందే ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. ధన్‌రాజ్ ఆందోళనపడుతుండగా ఆ సమయంలో రాజ్‌కి నా దగ్గర్నుంచి ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. నాకా విషయం చెప్పేడు. ఈ రోజు ఏప్రెల్ ఫస్టు కావడంతో నిన్నెవరో ఫూల్ చేయడానికలా ఫోన్ చేసారని అన్నాను. దాంతో అతనూ దాన్ని నమ్మి అలక్ష్యం చేసేడా విషయాన్ని. పాపిష్టిదాన్ని, నేనా సమయంలో ఫోన్ చేయకపోయినా, ఏప్రెల్ ఫస్టని నమ్మించకపోయినా పోలీసుల సహాయాన్ని తీసుకుని బ్రతికి బయటపడేవాడు. నా మూలాన్నే అతని ప్రాణం పోయింది." మళ్ళీ వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది. ఆమె కళ్ళు మరింత ఎర్రబారాయి.

"వార్నింగ్ మర్డర్!" అప్రయత్నంగా అతని నోట్లోంచి వెలువడింది.

అతని మస్తిష్కం ఒక్కక్షణం స్థంభించిపోయింది. తండ్రికీ, కొడుక్కీ ఒకేవిధమైన వార్నింగ్స్. యిద్దరూ పిస్తోలుతో కాల్చి చంపబడ్డారు. ఎందుకు జరుగుతున్నాయా హత్యలు?... చమన్‌లాల్ కుటుంబాన్ని నామరహితం చేయాలని హంతకుడు కంకణం కట్టు

కున్నాడా? అంటే...? సుచరితమీదకూడా హత్యా ప్రయత్నం జరుగుతుందా? నో! నో! హంతకుడు ఈసారి హత్యచేసి తప్పించుకుపోవడానికి వీల్లేదు - తను పట్టుకు తీరాడు.

షకీలా వెక్కిళ్ళు యింకా విన్పిస్తున్నాయతనికి.

"ప్లీజ్ టేకిట్ యీజీ షకీలా!".

షకీలా అంతగా విలపిస్తుంటే సుధాకర్ కి జాలేసింది.

"మీ కెవరిమీదైనా అనుమానముందా?"

అడ్డంగా తలూపింది షకీలా.

"రాజ్ ని చంపిన హంతకుడు ఉరికంబమెక్కేవరకూ నేను నిద్రపోలేను యిన్ స్పెక్టర్ గారూ! అతన్ని నాకు చూపించండి. అయ్ విల్ కిల్ హిమ్" అంత విషాదం లోనూ తీవ్రంగా అంది.

"నేరం చేసిందెవరైనా నేరస్థుడెప్పుడూ తప్పించుకో లేడు. హంతకుడు ఎంత పకడ్బందీగా హత్యలు చేసినప్ప టికీ ఎక్కడో ఒక తప్పటడుగు వేయకపోడు. చట్టం ఉచ్చులో చిక్కకపోడు. ఆల్ రైట్! వస్తా" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయేడు.

8

ధనరాజ్ హత్యచేయబడి మూడురోజులైంది.

యింట్లో సూదిపడితే వినిపించేంత నిశ్శబ్దం ఆవరించి వుంది.

రాత్రి ఏడు కావస్తూంది.

సోఫాలో దిగులుగా కూర్చుంది సుచరిత. టీపాయ్ మీద న్యూస్ పేపర్స్ ఆమెని వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా వున్నాయి. వాటిలో చమన్ లాల్, ధనరాజ్ హత్యా

వివరాలున్నాయి. ఏడ్చి ఏడ్చి ఆమె కళ్ళు ఎర్రబారి వాచివున్నాయి. ఏంచేయాలో అంతుబట్టనిస్థితిలో వుంది. తండ్రిని, అన్ననీ ఎవరు చంపేరో, ఎందుకు చంపేరో ఎంత ఆలోచించినా అనుమ్యాంగా వుంది.

రెండ్రోజులుగా ఆమెకు మనస్థిమితం లేకుండా పోయింది.

'తనకూ చావు తప్పదా?' అన్న ఆలోచన ఆమె నర నరాల్లోనూ భయాన్ని రేకెత్తిస్తోంది.

'ఈ పరిస్థితులో తనేంచేయాలి?' ఎంత ఆలోచించినా అర్థంకాని ప్రశ్న అయిపోయిందది.

నిజంగా పోలీసులు తనను రక్షించగలరా? ఎందుకో వారిమీద తనకు నమ్మకం కల్గడంలేదు.

గడియారం పదకొండుగంటలు కొట్టింది.

సుచరిత బలవంతంగా కళ్ళుమూసుకుంది.

నిద్ర ఆమెను దూరంగా తీసుకుపోయింది. ఎవరిదో చెయ్యి తగిలి పూలకుండీ క్రిందపడిన చప్పుడు వినిపించింది. ఆ శబ్దాన్ని విని కళ్ళు తెరవడానికి ప్రయత్నించింది. అప్పుడే ఆమె మెడచుట్టూ రెండు చేతులు బిగించబడ్డాయి. అవి యినుపచేతుల్లా వున్నాయి.

సుచరిత గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి' కళ్ళు తెరవలేకపోతోంది. ఆ బలమైన పట్టులోంచి తప్పించుకోవాలని తీవ్రంగా ప్రయత్నం చేస్తోంది. కాళ్లు చేతులు కట్టేసినట్లుగా ఆమెకు సహకరించడంలేదు. ఆమె గింజుకుంటున్నకొద్దీ ఆ వ్యక్తి తనపట్టు మరింత దృఢతరం చేస్తున్నాడు. ఊపిరి అందక ఏ క్షణాన్నో ప్రాణం పోయేట్టుంది.

శక్తినంతా కూడదీసుకుని గింజుకుంటూ గావుకేక పెట్టింది.

పట్టు సడలినట్టయింది. కళ్ళు తెరిచి చూసింది. ఎవరూ లేరు. క్రిందనుంచి చిన్నయ్య పరిగెత్తుకొస్తున్న శబ్దం వినిపిస్తూంది. తన మంచానికి కొద్దిదూరంలో నేలమీద పడుకున్న తాయారు హడావిడిగా లేచింది.

"అమ్మగారూ!" అని పిలిచింది తాయారు.

చిన్నయ్య లోపలికి వచ్చేడు.

"ఏందమ్మాయిగోరూ! ఏమైనాది?" చిన్నయ్య ఆందోళనగా అడిగేడు.

"ఏదో పీడకల" తన కల గురించి వారికి పూర్తిగా వివరించి చెప్పలేకపోయింది.

"మరేం పర్లేదు. అయినోళ్ళు దూరమైనపుడు పీడకలలు వస్తుంటాయి. మీరు తొంగోండి అమ్మాయిగోరూ! నానుకూడా బయట కాపలా వుంటాను. నా పేనం వుండగా యింట్లోడెవడూ యీడ అడుగుపెట్టనేడు."

మౌనంగా తలూపింది. చిన్నయ్య బయటికి వెళ్ళి తలుపు దగ్గరగా వేసుకున్నాడు. తాయారు మళ్ళీ చాపమీద ఒరిగింది.

గ్లాసుడు మంచినీళ్ళు త్రాగి మంచమీద కూర్చుంది సుచరిత.

నిజంగా హంతకుడు ఈ గదిలో ప్రవేశిస్తే తను చావునించి తప్పించుకోగలదా? యిప్పుడు అరిచినట్టుగా అప్పుడు అరవడానికి తన గొంతు పెగలదే! గింజుకున్నా హంతకుడు తనను విడిచిపెట్టడే!

ఆమె ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగిస్తూ టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

అర్ధరాత్రివేళ ఫోన్ చేసిందెవరా అనుకుంటూనే చెయ్యిచాచి రిసీవరందుకుంది.

"హలో!" ఆమె గొంతులో ఏదో భయం, వణుకు కదలాడాయి.

ఆమె గొంతు వింటూనే ఫోన్‌లో వికటాట్టహాసం చేసేడవతలివ్యక్తి. ఆమె గొంతులో భయాన్ని, వణుకుని గుర్తించినట్టున్నాడు.

ఆ నవ్వు విని అదిరిపడింది సుచరిత.

"ఎ...ఎవర్నువ్?" ఎలాగోలా అనగలిగింది.

"మర్డరర్... వార్నింగ్ మర్డరర్..."

ఆమె గొంతు తడారిపోయింది.

తనకు మృత్యువునుండి ఆహ్వానమా? తనుకూడా హత్యచేయబడుతుందా? ఎవరీ హంతకుడు? తన కుటుంబాన్నెందుకు నాశనం చేయాలనుకుంటున్నాడు?

"అయితే నాకెందుకు ఫోన్ చేయడం?" ధైర్యం తెచ్చుకుని అంది.

"తరువాత వంతు నీదే. నీ సీటు రిజర్వ్ చేసేను.... చావుకి సిద్ధపడు!" ఫోన్ క్లిక్‌మంది.

కొన్ని క్షణాలు స్తంభించిపోయింది సుచరిత.

తనేంచేయాలి?

ఈ ఊరువదిలి పారిపోతే? ఆమె ఆలోచన.

'నిజంగా హంతకుడు తనను చంపాలని నిశ్చయించుకుంటే తనెంత దూరం పారిపోయిమాత్రం ఏంచేయగలదు? పైగా పారిపోయినకొద్దీ హంతకుడికి దగ్గరైనట్టూ ఉన్న ఈ సహాయాన్నికూడా కోల్పోయినట్టుఅవుతుంది.'

హంతకుడి ఫోన్ కాల్స్ని నిర్లక్ష్యం చెయ్యడంవల్లనే

తన తండ్రీ, అన్నా హతులయ్యేరు. తనూ ఆ తప్పు చేయ రాదనుకుంటూ యిన్స్పెక్టర్ సుధాకర్కి ఫోన్ చేసి జరిగిందంతా చెప్పింది. అతను రక్షణ ఏర్పాట్లేవో చేస్తాను. భయపడనవసరం లేదంటూ హామీ యిచ్చేడు. ఒక పావుగంటలో తను రాబోతున్నట్టు గాకూడా తెలియ జేసాడు.

అయినా పోలీసులమీద నమ్మకం కలగడంలేదు సుచరితకి.

అయితే మృత్యువు తనను కబళించక తప్పదా? తనను రక్షించేవారేలేరా?

9

“సార్! మీకోసమెవరో వచ్చారన్సార్!” ఒన్నాట్ ఫోర్ గొంతు విని ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాడు ఇన్-స్పెక్టర్ సుధాకర్.

“పంపించు” అంటూ టేబిల్ మీదున్న ఫైల్ మూసేసేడు.

లోపలికి వస్తూన్న వ్యక్తిని చూసి అదిరిపడ్డాడు సుధాకర్.

అదే ఆకారం...అదే వర్ణన...జగన్నాథం వర్ణించిన మనిషి...ప్రస్తుతం హంతకుడిగా తన దృష్టిలో మెదులుతున్న మనిషి...!

ఆగంతకుడు చిరునవ్వు నవ్వుతూ లోనికొచ్చి సుధాకర్కి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

“నువ్వు...ఎవర్నువ్?...” గొంతు పెగిలిరావడం లేదు.

“హంతకుణ్ణి!” నిశ్చలంగా నవ్వుతున్నాడా ఆగంతకుడు.

ఆ గొంతు ఎక్కడో విన్నట్టుగా, ఆ నవ్వు చిరపరిచితంగా అనిపిస్తోంది సుధాకర్ కి.

"నీ గొంతు..."

"ఎక్కడో విన్నట్టుందికదూ! యిడియెట్! నన్నే పోల్చుకోలేకపోయేవా?" ఆగంతకుడు పిడికిలి బిగించి సుధాకర్ మీదికి చెయ్యివిసరపోతున్నట్లుగా నటించేడు.

ఆ చర్యను చూస్తూనే ఆ ఆగంతకుడెవరో పోల్చేసుకుని అమితాశ్చర్యంతో పాటు అతన్ని కౌగలించుకున్నాడు సుధాకర్.

ఆగంతకుడెవరో కాదు, ప్రముఖ డిటెక్టివ్ రాజేష్! సుధాకర్, రాజేష్ యిద్దరూ చిన్ననాటి స్నేహితులు. పెద్ద పెద్ద కేసుల్లో అప్పుడప్పుడు రాజేష్ సలహాను, సహాయాన్ని పొందుతుంటాడు సుధాకర్.

"రాజేష్! ఏమిటిది? నువ్వు హత్య చెయ్యడమేమిటి? ఈ వేషమేమిటి?" ఆనందంగా అడిగేడు.

"అది తెలీకే నీ దగ్గరికి పరిగెట్టుకొచ్చేను...ఆ రోజు నేను చమన్ లాల్ ని కలిసిన మాట వాస్తవమేగాని... హత్య చెయ్యాలేదు. ఇదే అదనుగా భావించి ఎవరో ఈ హత్య చేసేరు. అది నా నెత్తిన పడింది...!"

"ఈజిట్!" ఆశ్చర్యం.

"అవును. ఈమధ్య చమన్ లాల్ అమ్మిన వస్తువొకటి మా దగ్గరకొచ్చింది. అది జమిందార్ రంగనాధరావు గారి విలువైన వజ్రాలహారంలోని వజ్రంతో తయారు చేయబడిన వస్తువు. అది చమన్ లాల్ కెలా వచ్చిందో ఆరాతీస్తే అతను దొంగవస్తువులు కొని, వాటి రూపాలు మార్చి అమ్ముతుంటాడని తేలింది.

అయితే ఈ వ్యవహారం వెనుక పెద్ద గాంగ్ కూడా ఉన్నట్లు అనుమానంగా తోచింది. అది నిర్ధారణ చేసుకోవడానికి సి. బి. ఐ. వారు నా సహాయ మర్థించేరు. వివరాలు తెలుసుకోవడంవరకే నా పని. డైరెక్టర్ రావ్ కోరిక కాదనలేక వివరాల సేకరణకు ఎన్నో లక్షల విలువ జేసే వజ్రాలు తెచ్చానంటూ మారువేషంలో చమన్ లాల్ ని కలిసేను.

ఆ రోజు అతను మత్తులో ఉన్న కారణంగా నాకు కావల్సిన వివరాలను కొంతవరకు రాబట్టగలిగేను. నేను యింకా ప్రయత్నిస్తుండగా అతను పూర్తిగా మత్తులోకి జారిపోయాడు. నేను బయటికి వచ్చేశాను. ఇంటికెళ్ళేప్పటికి అర్జంటుగా ఢిల్లీ రమ్మని ట్రంకాల్ వచ్చింది. వెంటనే బయల్దేరి వెళ్ళి, ఈ రోజు వచ్చి ఈ ఘోరం విన్నాను. పాత పేపర్లు తిరగేయగా నన్నే హంతకుడిగా అనుమానిస్తున్నట్టూ, ఈ కేసు నువ్వు డీల్ చేస్తున్నట్లు తెలుసుకుని నీ దగ్గరకే పరిగెట్టుకు వచ్చేను. యిదీ కథ."

ఉస్సురని నిట్టూర్చి కుర్చీలోకి జారిపోయాడు సుధాకర్.

"ఉన్న ఒక్క ఆధారం నీ రాకతో తేలిపోయింది రాజేష్! ఇక హంతకుణ్ణి ఎలా పట్టుకోవాలో తెలియడం లేదు... చమన్ లాల్ తోపాటు అతని కొడుకు ధనరాజ్ ని చంపేడా హంతకుడు. కూతురికీ వార్నింగ్ ఇచ్చేడు. ఏం చేయాలో?" తలపట్టుకూర్చున్నాడు.

"తొందరపడకు. హంతకుడు మనకు దగ్గర్లోనే ఉన్నట్టుగా నా కన్పిస్తోంది. హంతకుడు మరికాస్త ముందుకు రానియ్ — సంకెళ్ళు వేయించుకోకుండా యెటు పోతాడు!"

"అసలీ హత్యల వెనుకవున్న మిస్టరీ ఏమిటో అంతుబట్టడంలేదు... ప్రజలచేత, డిపార్టుమెంటులోను చీవాట్లు తప్పవేమో!" నిరాశ ధ్వనించిందతని గొంతులో.

"ఏం ఫరవాలేదు భాయ్! నువ్వు తప్పటడుగు వేయడం వల్లే హంతకుడింతవరకూ పట్టుబడలేదు. ఇప్పటికైనా మించిపోయిందిలేదులే."

"అంటే?"

"నువ్వెంతసేపూ సుచరితను రక్షించడానికే ప్రయత్నించేవుగానీ, హంతకుణ్ణి పట్టుకునేందుకు ప్రయత్నించలేదు. సుచరిత బయటికి రాకపోవడం, యింటిచుట్టూ బ్రహ్మాండమైన సిబ్బంది కాపలా వుండడం హంతకుడు తెలుసుకుని జాగ్రత్తపడుతున్నాడు. సుచరితను ఒంటరిగా వదిలేసి, ఆమెచుట్టూ వల బిగిస్తే హంతకుడు దొరక్కుండా ఎక్కడకు పోతాడు!" జేబులోంచి సిగరెట్టు ప్యాకెట్టు తీసి, ఒక సిగరెట్టు పెదాలమధ్య యిరికించుకుని, అగ్గిపుల్లగీసి వెలిగించుకుని గట్టిగా దమ్ము లాగేడు. సిగరెట్టు ప్యాకెట్టు సుధాకర్ ముందుకి తోసేడు.

"అయితే ఇప్పుడేం చేద్దామంటావ్ రాజేష్?" సిగరెట్టు ప్యాకెట్ చేతిలోకి తీసుకుంటూ అన్నాడు.

రాజేష్ ఏదో అనబోతుండగా ఫోన్ మ్రోగింది.

"మన కర్తవ్యమేదో ఫోన్ తెలియజేస్తుందేమో చూడు..." నవ్వుతూ అన్నాడు.

సుధాకర్ రిసీవరెత్తి రెండునిముషాలు మాట్లాడేడు.

"ఎక్కడ్నుంచి ఫోన్?"

"చమన్‌లాల్ యింటి పరిసర ప్రాంతాల్లో మఫ్టీలో వున్న కానిస్టేబుల్ చేసేడు."

"ఏమిటి విశేషం?"

"సుచరిత క్లబ్బుకెళుతోందట."

"ఆ సంగతి అతనికెలా తెలుసు?"

"నౌకరు చెబుతుండగా విన్నాడట."

"గుడ్. పులి గుహలోనుండి బయటకి వచ్చింది. మాటువేసిన వేటగాడు బయటికి రావచ్చు...క్విక్" తొందరచేసేడు రాజేష్.

కారు గాల్లో దూసుకుపోసాగింది.

"ఇంతకీ యీ విషయం చెప్పలేదు...నీ కీ కేసులో స్పెషల్ యింట్రస్టు వుంది నా ఊహ ప్రకారం..." డ్రైవ్ చేస్తూనే అతనేం చెబుతాడోనని అతనివేపు చూసేడు సుధాకర్.

"సుచరిత నా క్లయింట్ ... యిప్పటికింతే వివరాలు..." అనేసి ఆలోచనలోపడ్డాడు.

10

త్రీ ఏసెస్ క్లబ్!

నగరంలోకెల్లా అతి పెద్ద క్లబ్బు అది.

స్టేజీమీద డాన్స్ జోరుగా సాగుతోంది.

హాల్లో లైట్లన్నీ దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయ్.

టేబిల్సు అన్నీ నిండిపోయేయి, ఒక్కటి తప్ప. ఆ టేబిలువద్ద కూర్చుంది సుచరిత. వైట్ బెల్ బాటం ఫాంటు, బ్లూ షేడర్, కళ్ళకి డే అండ్ నైట్ గాగుల్స ధరించింది. హాల్లో పిచ్చెక్కించే డాన్స్ జరుగుతున్నా చూపరుల కళ్ళన్నీ ఆమెమీదే వున్నాయి.

విసుగ్గా చూసిందందరివేపూ.

తన కళ్ళతోనే తినేస్తున్నట్లు చూసే చూపులు—

తనని వింతమృగాన్ని చూసినట్టు చూసే చూపులు—ఆమెను చికాకుపరిచేయి. వాళ్ళందర్నీ మనసులోనే అసహ్యించుకుంది.

డాన్స్ ఆగిపోయింది. హాల్లో చప్పట్లు మారుమ్రోగేయి.

“ఎక్స్క్యూజ్ మీ మేడమ్!”

ఎవరిదో అపరిచిత కంఠం విని తలతిప్పి చూసింది సుచరిత.

ఎదురుగా యిరవైఅయిదేళ్ళ యువకుడు. ఎర్రటి శరీరఛ్ఛాయ, సన్నగా పొడుగ్గా నాజూగ్గా ఉన్నాడు. చక్కని ముఖవర్ఛస్సు, మిల-మిల మెరిసే కళ్ళు, మొనదేరిన ముక్కు, ఉంగరాల తలవెంట్రుకలు, విశాలమైన భుజాలు, అమ్మాయిల మనసుల్ని యిట్టే దోచుకునే వక్షస్థలం-ఎంతో అందంగా, ఆకర్షణీయంగా వున్నాడు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే రిషీకపూర్‌లా మెరిసిపోతున్నాడు.

రెప్పవేయకుండా చూసిందతన్ని. అంతలోనే సర్దుకుంది.

“యస్!” అంది.

“నేనిక్కడ కూర్చోవడం మీకేమైనా అభ్యంతరమా?” సంస్కారం ఉట్టిపడే గొంతుతో యింగ్లీషులో అడిగేడు.

అతని చూపు ఒక్కక్షణం సుచరితమీద నిలిచిపోయింది.

“నో అబ్జక్షన్! ప్లీజ్ టేక్ యువర్ సీట్!” అతనికి సీటు చూపిస్తూ అంది.

అతను ఆమెకెదురుగా కూర్చున్నాడు.

"మిమ్మల్నెప్పుడూ యీ క్లబ్బులోనే చూసినట్లు లేదు...మీరీ వూరికి కొత్తవారా?" అడిగింది,

అతని తియ్యటి గొంతు విన్నాక, ఎంతసేపైనా అతనితో మాట్లాడుతూ కూర్చోవాలనిపిస్తోంది సుచరితకి.

"కొత్తా, పాతా కానివాణ్ణి" జేబులోంచి సిగరెట్టు పాకెట్ తీశాడు.

"అదేమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అంది.

అతను నవ్వేడు.

"హేవ్ యూ ఎనీ అబ్జక్షన్?" సిగరెట్టు నోట్లో పెట్టుకోబోతూ అడిగేడు.

"నథింగ్. ప్రొసీడ్" అంది నవ్వి.

సిగరెట్టు వెలిగించి, అగ్గిపుల్ల టేబిలు క్రిందికి విసిరి పారేస్తూ, "మేడమ్!... నేను మీకు గుర్తులేకపోయినా మీరు నాకు బాగా గుర్తే!" అన్నాడు.

ఆమె అదిరిపడింది.

"ఎలా?" అంది విస్తుపోతూ.

"మీరు సేఠ్ చమన్‌లాల్ గారమ్మాయి సుచరితకదా. నాలుగేళ్ళ క్రితం వరకు నేనీ వూర్లో వుండేవాణ్ణి. ఈ నాలుగేళ్ళలో బాగా మారిపోయేరు మీరు" ఆమెను మరోసారి పరిశీలనగా చూస్తూ అన్నాడు.

ఇంతలో వెయిటర్ వచ్చేడు.

"ఏం తీసుకుంటారు? చెప్పండి?" అంది సుచరిత.

"తీసుకుంటాను కానీ ఒక కండిషన్...బిల్లు నేను 'పే' చేస్తాను...అందుకు యిష్టపడితేనే..." పట్టు బట్టాడు.

అతని పట్టుదల చూసి ఆమెకి నవ్వాగింది కాదు. నవ్వుతున్నప్పుడు ఆమె తెల్లని పలువరుస తళుక్కుమంది.

"అతిథి మర్యాద నా ధర్మం... కానీ మీ పట్టుదల తప్పదనిపించేలా వుంది... చెప్పండి."

అతను వెయిటర్‌కి ఏవేవో చెప్పేడు. వెయిటర్ వెళ్ళిపోయేడు.

"ఇంతకూ మీ గురించి నాకు చెప్పనేలేదు... మీ పేరు?" గాగుల్స్ తీసి టేబిలుమీదుంచింది.

"మీరింతవరకూ గుర్తుపట్టకపోవడం ఆశ్చర్యకరం. నేను మీకు బాగా తెలుసు. కాలం మనల్ని విడదీసి ఎవరికి ఎవరో గుర్తులేకపోయేంగాని, ఒకచోట ఆడుకున్న వాళ్ళం, ఒక యింట్లో పెరిగినట్టుండేవాళ్ళం—"

"ఈజిట్!" ఆశ్చర్యంగా అంది. "మనకిదివరకు పరిచయముందా?"

వెయిటర్ ఏవో పదార్థాలు తీసుకువచ్చి టేబిలుమీద సర్ది వెళ్ళిపోయేడు.

"ఎస్ మేడమ్! మనకు పరిచయముంది" ప్లేటు దగ్గరికి తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"ఏమిటో! మీ పరిచయాన్నెంత గుర్తుచేసుకున్నా గుర్తురావడంలేదు. మీరు పొరబడుతున్నారేమో!" అంది ఒక నిముషం ఆలోచించిన తర్వాత.

"జమీందార్ సూర్యనారాయణరాజుగారు మీకు తెలుసుకదా. ఆయన మా నాన్నగారు... పూర్వం మీ నాన్నగారు మా దివాణంలో పనిచేసేవారు... అయిదేళ్ళ క్రితం మీ నాన్నగారు మిమ్మల్ని మా యింటి కోడలిగా చేసుకొమ్మని అడిగేరు... గుర్తొచ్చిందా?"

ఆమె మొహంలో ఒకసారి ఆశ్చర్యరేఖలు అలుము కున్నాయి.

"అంటే మీరు... నువ్వు... మధుబాబు కదూ?" ఆశ్చర్యం, ఆనందం.

"హమ్మయ్య! ఇప్పటికైనా గుర్తించినందుకు సంతోషం" ఊపిరి పీల్చి వదిలేడు.

"తల్లిని చిన్నతనంలోనే పోగొట్టుకున్నాను. నాలుగు రోజుల క్రితం అన్నయ్యనూ, వారం రోజుల క్రితం నాన్నగార్నీ పోగొట్టుకుని యిప్పుడు ఒంటరిదాన్నయి నాను" ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళూరేయి.

"డోంట్ బి సిల్లీ సుచీ! అసలేం జరిగిందో చెప్పూ?" అన్నాడు మధుబాబు ఆశ్చర్యంగా.

"నాన్నగార్నీ, అన్నయ్యనీ ఎవరో దుర్మార్గుడు చంపే సాడు. రేపు నేనుకూడా బ్రతుకుతానో, బ్రతకనో అన్న భయం నన్ను పీక్కుతింటోంది. మనసు అశాంతితో నిండి పోయింది. ఒక్కదాన్నీ యింట్లో బిక్కుబిక్కుమంటూ వుండలేక యిలా నలుగుర్లోకి వస్తున్నాను" కన్నీటికడలి బ్రద్దలై కట్టలు త్రెంచుకుంది. అంతలోనే పరిసరం గుర్తు కొచ్చి, హేండ్ బాగ్ లోనుంచి చేతిరుమాలు తీసి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"మైగాడ్! రెండు హత్యలా? అయినా ఎందుకు హత్యలు చేస్తున్నట్లు? నిన్నుకూడా చంపుతాడని ఎందు కనుకోవాలి?" స్వగతంలో అనుకుంటున్నట్లుగా బయటికే అన్నాడు.

"నాన్నగార్నీ, అన్నయ్యనీ ముందుగా చెప్పి హత్య చేసేడు. దాన్నిబట్టి చూస్తే అతనెందుకో పగబట్టి హత్యలు

చేస్తున్నట్లుగా వుంది. అందుకే నాకు భయంగా వుంది.''

''హత్యలు చేసేంత అపకారం ఏంచేసారని?''

''అదే అంతుతెలియని ప్రశ్న. అతనెందుకిలా మమ్మల్నందర్నీ చంపాలనుకుంటున్నాడో, అతని గమ్యం ఏమిటో ఎంత ఆలోచించినా అంతుబట్టడంలేదు. ఏ రోజు మృత్యువు ముంచుకొస్తుందోనని హడలిచస్తున్నాను.''

''యికనుంచీ నీ కాభయం అక్కర్లేదు సుచీ! నేనుండగా నిన్నెవరూ చంపలేరు. నిర్భయంగా ఉండు. సాధ్యమైతే ఆ హంతకుణ్ని నేనే పట్టుకుంటాను'' హామీ యిచ్చేడు.

ఆమె కళ్ళల్లో ఒక్కసారి భీతి, భయం తొలగి వెలుగు తాండవించింది.

''నిజంగానా?'' మరుక్షణంలో ఆమెలో ఏదో దిగులు ఆవరించింది.

''నువ్వు నా ఎదుటవుంటే ఏ కొన్ని గంటలో నన్ను రక్షించగలవు మధూ! నువ్వులేని వేళల్లో ఆ హంతకుడు తెగిస్తే ఏంచేయను?''

''ఒకసారి చేసిన తప్పును మళ్ళీ చేస్తానా డియర్? బుద్ధి గడ్డితిని మూర్ఖంగా ఈ అందాలరాశిని కాదన్నానొకనాడు. యిప్పుడు కాదంటానా?'' తన చేతిలోవున్న ఆమె చేతిని మృదువుగా నొక్కుతూ అన్నాడు.

ఆమె అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

ఇంతలో ఒక ముసిలాడు వాళ్ళ టేబిల్ దగ్గరగా వచ్చేడు. యిద్దరూ ఒకేసారి చూసేరతన్ని.

అతనికి యేభైయేళ్ళుంటాయి. తలనెరిసింది. అయినా మొహంలో ముడతలు కనిపించడంలేదు, మిలటరీలో పని

చేసినవాడిలా దృఢంగా వున్నాడు. టక్ చేసేడు. నోట్లో పైప్ వెలుగుతోంది. మీసాలు బొద్దుగా వున్నాయి. చేతి కర్ర ఆసరాతో నిలబడి వున్నాడు.

అతను సుచరితను పరీక్షగా చూస్తూ "అమ్మాయ్! నువ్వు చమన్‌లాల్ కూతురివి కదూ?" అని అడిగేడు.

అత నెవరో సుచరితకి తెలియలేదు.

"అవునండీ."

"అయిదేళ్ళ క్రితం మీ యింటికి వచ్చినపుడు నిన్ను చూసేను, నీకు గుర్తుందో లేదో. అన్నట్టు మీ నాన్న, అన్నయ్యలు హత్యచేయబడినట్టు తెలిసింది. మరి నువ్వొక్కర్తివీ ఎలావుంటున్నావమ్మా?" జారిపోతున్న కళ్ళజోడుని తిరిగి కళ్ళమీదికి లాక్కుంటూ అడిగేడు.

అంతవరకు అతను నిలబడి మాట్లాడుతుండడం మగనించి "కూర్చోండి" అంది మర్యాదకోసం.

ఆ వ్యక్తి టేబిల్ దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ మధుబాబువేపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసి "ఇత నెవరు?" అని అడిగేడు.

మధుబాబు అతని మొహంలోకి చూడసాగేడు. అతను వచ్చిందగ్గర్నుంచీ అతని చర్యల్ని గమనించసాగేడు.

"మధుబాబు ... నా ఫ్రెండ్" ఎలా పరిచయం చేయాలో తెలియక మాటలు తడుముకుంది.

"ఇహ నేనొస్తానమ్మాయ్!" అంటూ లేచాడతను.

'పీడా విరగడైంది' అనుకున్నారిద్దరూ.

"ఎవరీ ముసలిపీనుగు?" అతను దూరం కాగానే అన్నాడు.

"ఏమో! నాకూ తెలియదు. నే నెప్పుడూ చూసిన

గు రు లేదు. బహుశా నాన్న గారి స్నేహితుడై వుంటాడు."

"ఒక్కొక్కసారి హంతకుడు ఈరూపంలోనే వస్తుంటాడు జాగ్రత్త సుచీ!" హెచ్చరించేడు.

"ఇక నువ్వుండగా నాకేం భయం?" అంది అతని కళ్ళల్లోకళ్ళు కలిపి.

"అఫ్‌కోర్స్! అదీ నిజమే. నీకిక ఏభయమూ వుండదు."

అప్రయత్నంగా సుచరిత దృష్టి కౌంటరువద్ద కూర్చుని 'అపన' సప్లిమెంట్ తిరగేస్తున్న వ్యక్తిపైన పడింది.

అతను సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. ఫెల్ట్ హేట్ అతని ముఖాన్ని సగానికిపైగా దాచేస్తోంది. అతను పుస్తకం తిరగేస్తూ మాటిమాటికీ తమను చూస్తున్నాడన్న విషయం గ్రహించింది సుచరిత. ఆమె గుండెలు భయంతో అదరసాగేయి.

"మేడమ్" అన్న పిలుపు విని ఉలిక్కిపడి చూసింది సుచరిత. యింతకుముందు వచ్చిన వెయిటర్!

ఏమిటన్నట్టు చూసింది సుచరిత.

"ఈ స్లిప్ మీ కందజెయ్యమన్నారు" ఆమె చేతుల్లో ఓ కాగితంముక్క ఉంచాడతను.

విప్పి చూసింది.

ప్రక్కలో బాంబు పడినట్లు అదిరిపడింది సుచరిత— అది చూస్తూనే.

"మృత్యువు ముసుగులో వుంది—"

సుచరిత గుండెలు దడదడలాడసాగేయి. ఆమె మొహంలో రంగులు మారేయి. ఎవరు రాశారీ ఉత్తరం తన శ్రేయోభిలాషా? లేక హంతకుడు తనకు మరోసారి వార్నింగ్ యిస్తున్నాడా? తను ఏ భయంవలన యిక్కడి

వచ్చిందో, ఆ భయం తనను యిక్కడా వదలలేదు. ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? ఒక్కొక్క ఆలోచనకనుగుణంగా ఆమె ముఖకవళికలు మారుతున్నాయి.

"ఎవరిచ్చారిది?" తేరుకుని అడిగింది.

వెయిటర్ వెళ్ళబోతూ వెనుదిరిగి చూసి అతను మీకు తెలీదా అన్నట్లు చూసి ఒక వ్యక్తిని చూపించేడు.

బొద్దుమీసాల వ్యక్తి! ఇంతకు ముందు సుచరితతో మాట్లాడి వెళ్ళేడు!

"ఏమిటి సుచీ! ఏం జరిగింది_ఎందుకంత ఆందోళనగా వున్నావ్?"

మౌనంగా స్లిప్ అందించింది సుచరిత. బొద్దుమీసాల వ్యక్తివేపు చూసింది. అతను సుచరితవేపు చూసి నవ్వి, కౌంటరువేపు నడిచేడు.

"డోంట్ వర్రీ సుచీ! ఎంత తెగించిన హంతకుడైనా యింతమంది జనంలో నిన్నేం చేయలేడు" ధైర్యం నూరిపోసేడు.

"అదికాదు మధూ!...అటు చూడు..." కౌంటరువేపు చూపింది.

బొద్దుమీసాల వ్యక్తి తిన్నగా ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి దగ్గరకెళ్ళి అతని చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. అంతే!... ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి వడివడిగా నడిచిపోయేడు బయటికి.

"పద మధూ! యిది హంతకుడి స్థావరమైయ్యుంటుంది. నా కుడికన్ను పదేపదే అదురుతోంది. నిజంగా నేను మృత్యువుకి సమీపంలో వున్నానేమో!" భయంతో ఆమె మొహం పాలిపోయింది.

"ఆల్ రైట్! పద_వాళ్ళ బారినుండి నిన్నెలా తప్పించాలో నాకు తెలుసు" చెయ్యి అందించాడు సుచరితకి.

మధు చెయ్యి అందుకుని అతని వెంట నడిచింది సుచరి

బొద్దుమీసాల వ్యక్తికోసం క్లబ్బంతా కలయజూసే

మధు. అతనెక్కడా కనిపించలేదు. అంతలోనే అతనె

మాయమయ్యాడో తెలియలేదు మధుకి.

క్లబ్ లోనుంచి బయటపడ్డారిద్దరూ.

1

వింటినుంచి వెలువడిన బాణంలా, అడ్డంవచ్చిన జనాని

చెల్లాచెదురుచేస్తూ రోడ్డుమీద దూసుకుపోతోంది.

సుచరిత, మధు, ఎక్కిన ఫియట్ కారు.

ఆరున్నర కావస్తూంది.

నగరమంతా విద్యుద్దీపాల వెలుగుతో నిండివుంది. క

వేసవి కావడం వలన యింకా చీకటి పడలేదు.

రోడ్డును మింగేస్తూ పరుగులెడుతోంది ఫియట్ కా

డ్రైవింగ్ సీట్లో మధు, అతని ప్రక్కనే సుచరిత కూర

న్నారు. మధు చేతిలో స్టీరింగ్ మెలికలు తిరగసాగిం

మధువంక భయం భయంగా చూడసాగింది సుచరి

సముద్రపు అలలవలె ఉవ్వెత్తున లేచిపడుతున్నా

మధు మస్తిష్కంలోని ఆలోచనలు.

ఎవరీ ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి? ఉన్నట్టుండి బొద్దుమీస

వ్యక్తి ఎలా మాయమయ్యాడు? ఈ ఆగంతకులెవ్వరు? వీ

చేయబోతున్నారు?

ఆలోచనలు మస్తిష్కాన్ని వేడెక్కిస్తున్నయ్.

అప్రయత్నంగా సుచరిత దృష్టిరియర్ వ్యూపైన బడి

వెంటనే అదిరిపడింది.

“మధూ! ఏదో మోటారు సైకిల్ మనల్ని వెంట

తోంది” అంది భయంగా.

మధు రియర్ వ్యూ పైన నిలిపాడు తన దృష్టిని.

ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి!

పళ్లు కొరికేడు మధు. అతనిలో ఏదో పట్టుదల పొడ సూపింది. ఆవేశంగా ఏక్సిలేటర్ని అదిమాడు. కారు గాలితో పోటీపడసాగింది. కారుకీ, మోటారు సైకిల్ కీ మధ్యదూరం పెరగసాగింది. కసిగా నవ్వుకున్నాడు. సంతృప్తి అతని మొహంలో నాట్యమాడింది.

చకచకా ఆలోచించసాగేడు మధు.

అతనెందుకు వెంటాడుతున్నాడు? యిందాక బొద్దు మీసాల వ్యక్తి తమను వెంటాడమనే చెప్పాడా? అతని ఉద్దేశం ఏమిటి?

ఉలిక్కిపడ్డాడు మధు.

మళ్ళీ రియర్ వ్యూలో ప్రత్యక్షమైంది మోటార్ సైకిల్.

కారుకీ, మోటారు సైకిల్ కీ మధ్యదూరం తరిగిపోసాగింది. క్రమంగా దాని వేగం పెరుగుతోంది.

తప్పించుకోవాలి. ఎలా?

కారుకంటే వేగంగా ఆలోచనలు కదిలిపోతున్నాయి.

క్షణంలో అతని ఆలోచనలు రూపం దాల్చినట్లయింది.

వెంటబడుతున్న మోటారుసైకిల్ రేంజిలో నుండి మాయమవ్వడమే యిప్పుడతని లక్ష్యం!

అంతే! కారు వేగాన్నందుకుంది. స్టీరింగ్ అనూహ్యంగా మెలికలు తిరగసాగింది. చూస్తుండగానే నాలుగైదు మలుపులు తిరిగి మళ్ళీ మెయిన్ రోడ్లో ప్రత్యక్షమైంది కారు.

తనను హంతకుల బారినుండి కాపాడ్డానికి మధు చేస్తున్న సాహసం సుచరితను ఆశ్చర్యంలో ముంచెత్తుతోంది.

మధు డ్రైవింగ్ చేస్తూనే వెనక్కి తిరిగి చూసేడు మోటారుసైకిల్ కోసం.

ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి ఎక్కడా పత్తాలేదు. కనుచూపు మేరలో మోటారుసైకిల్ కనిపించలేదు.

అతని పెదవులమీద చిరుదరహాసం వెలిగింది.

ట్రావెలర్స్ బంగళాముందు ఆగింది కారు. మధు కారు దిగి లోపలకు నడిచేడు. సుచరిత అతన్ని అనుసరించింది. యిద్దరూ గదిలోపల అడుగుపెట్టిన తర్వాత తలుపులు మూసుకున్నాయి.

సరిగ్గా అరక్షణం తర్వాత...

ఫియట్ కారు డిక్కీ తెరుచుకుని ఓ వ్యక్తి బయటకు దూకి ట్రావెలర్స్ బంగళావేపు చూసి తలపంకించేడు.

అతను ఎవరోకాదు—క్లబ్బులో వున్నట్టుండి మాయమైన బొద్దుమీసాల వ్యక్తి!

చటుక్కున అతని జేబులోనుండి ట్రాన్స్‌మీటర్ బయటికి వచ్చింది. తను ఎక్కడున్నదీ తెలియజేసి ట్రాన్స్‌మీటర్ని తిరిగి జేబులో పడేసుకున్నాడు.

జేబులోంచి సిగరెట్టుతీసి వెలిగించుకున్నాడు.

చకచకా పది నిముషాలు దొర్లిపోయేయి.

లోపలకెళ్ళిన మనుషులింకా బయటికి రాలేదు. ఇంకా లోపలే వున్నారా? లేక దీనికి వెనుకవేపునుంచి వేరేదారి వుందా? ఆ ఆలోచన రాగానే శరీరం చెమటలు పట్టినట్టయింది.

ఆలోచించి, అంతలోనే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి కోటు జేబులోవున్న పిస్తోల్ని తడిమి చూసుకుని అటువేపు అడుగులేసేడు.

మెల్లగా తలుపుతట్టేను.

లోపల ఏదో యీడుస్తున్న శబ్దం!

గుండె దడదడలాడింది.

మళ్ళీ తలుపు తట్టేడు గట్టిగా.

నిశ్శబ్దం!

ఒక నిమషం తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది.

ఎదురుగా మధు!

తలుపు తీస్తూనే అదిరిపడ్డాడు బొద్దుమీసాల వ్యక్తిని చూసి. అతను తమ ఉనికిని ఎలా కనిపెట్టగలిగాడో అర్థంకాలేదు. మధుకి. అంతలోనే తేరుకున్నాడు.

"ఎవర్నువ్? ఎందుకు మమ్మల్నిలా వెంటాడు తున్నావ్?"

"మిస్టర్! నీ ప్రశ్నకు సమాధానం తర్వాత. ముందు సుచరిత ఏమైందో చెప్పు?"

"సుచరితా! ఆమెను అప్పుడే యింటిదగ్గర వదిలేసి వచ్చానే!" అన్నాడు అమాయకంగా.

చెంప చెళ్ళుమంది. చెంప తడుముకున్నాడు మధు.

"నీ కాకమ్మ కబుర్లు నా దగ్గర చెప్పకు. బుకాయించాలని అంతకంటే ప్రయత్నించకు. ఒళ్ళు దగ్గరపెట్టుకుని చెప్పు... సుచరిత ఏమైంది?" గద్దించి అడుగుతూ ద్వారం దగ్గర్నుంచి మధును లోనికి తోస్తూ తను లోపలకి ప్రవేశించేడు.

మంచం క్రింద పడున్న సుచరిత బొద్దుమీసాల వ్యక్తి దృష్టిన దాటిపోలేదు.

అంతే! మధు చేతిలో నల్లని పిస్తోలు ప్రత్యక్షమైంది!

"అనవసరంగా నా జోలికి రాకు. కదిలితే కాల్చే

స్తాను'' బెదిరించాడు.

పిస్తోలు పట్టుకున్న చేతిని చూసేడు అతను. అతని తలలో ఏదో మెరుపు మెరిసింది. మరోసారి చూసేడు ఆ చేతిని. సందేహంలేదు. ఆ చెయ్యి తనకి బాగా గుర్తు!...

అతను తన చేతిని ఎందుకంతలా చూస్తున్నాడో తెలియక ఒక్క క్షణం చూపు మరల్చేడు మధు.

ఆ ఒక్క క్షణంచాలు. మెరుపులా దెబ్బతీసేడు. మరు క్షణం మధు చేతిలోని పిస్తోలు ఎగిరిపడింది. అతని తల గోడకి కొట్టుకుంది. తల దిమ్మెక్కినట్టయింది. ఊహించని వేగంలో అతని చెయ్యి స్విచ్ బోర్డుపైన పడింది. మరు క్షణం గాఢాంధకారం!

చటుక్కున జేబులోంచి పిస్తోలు తీశాడు బొద్దుమీసాల వ్యక్తి. గురి చూసేడు.

'ఢాం!' మని పేలింది.

అతని గురి తప్పలేదు. మధు నోట్లోంచి సన్నని ఆర్త నాదం వినిపించింది. ఆ బుల్లెట్ మధు కాల్లో దిగివుంటుం దని అతను ఊహించేడు. కాని అతను ఊహించని వేగంలో మధు గదిలోనుంచి బయటకు పరుగుతీసేడు.

మధు వెనకాలే బొద్దుమీసాల వ్యక్తి పరుగుతీసేడు బయటికి.

ఫియెట్ కారు ఆగిన స్థలం వెక్కిరిస్తూ కన్పించింది.

అప్పుడే స్టేండు వేస్తున్న ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి ఎదు రయ్యేడు.

''సుధాకర్! హంతకుడు కారులో పరారీ అయ్యాడు.''

''యీడియట్! ఆ కారు నేను వచ్చేముందే వెళ్ళింది''

అంటూ పరిగెట్టబోయేడు మోటారుసైకిలు వేపు.

"వద్దు. హంతకుడు మన గుప్పిట్లో వున్నాడు... ముందు సుచరిత సంగతి చూడాలి పద" అంటూ లోనికి నడిచేడు.

సుధాకర్ అతన్ని అనుసరించేడు. ఇద్దరూ సుచరిత పడివున్న గదిలోకి వచ్చేరు.

కడసారి చూపులన్నట్టుగా సుచరిత బరువుగా కళ్ళు తెరిచింది.

"రాజేష్! వెంటనే హాస్పిటలుకి తీసికెళ్తే బ్రతక వచ్చునేమో!"

"లేదు సుధాకర్! ఇవి ఆమె ఆఖరి క్షణాలు" బరువుగా అన్నాడు.

"మీరు ... డిటెక్టివ్ ... రాజేషా?" బొద్దుమీసాల వ్యక్తిని అడిగింది.

"అవును సుచరితా! నేను, సుధాకర్ కలిపి ప్లాన్ వేసి హంతకుణ్ణి పట్టుకోవాలని ప్రయత్నించేం. కాని నిన్ను దక్కించుకోలేకపోయేము."

"నిజంగా...మధుబాబు...హంతకుడా?..." ఆయాసంగా ఊపిరి తీస్తోంది. కొన్ని క్షణాల్లో ఆమె ప్రాణాలు అనంతవిశ్వంలో కలిసిపోతాయని గ్రహించేడు రాజేష్.

"అవును. ఆ మధు యెవరో కాదు..." రాజేష్ యింకేదో చెప్పాలనుకుంటుండగా సుచరిత తల వాల్చేసింది.

12

వూరికి దూరంగా ఒక చిన్న పెంకుటిల్లు ముందు ఆగింది పోలీస్ జీప్.

పోలీసులు బిలబిలమంటూ జీప్‌లోనుంచి క్రిందకి దూకేరు.

డిటెక్టివ్ రాజేష్, ఇన్‌స్పెక్టర్ సుధాకర్ కాంపౌండ్‌లో ప్రవేశించేరు. సుధాకర్ తలుపు తట్టేడు.

తలుపు తెరవబడింది.

ఎదురుగా నలభైఏళ్ళ మనిషి!

"ఓ! ఇన్‌స్పెక్టరుగారా! రండి" అంటూ ప్రక్కకు తొలగి దారి యిస్తూ "ఏమిటిలా వచ్చేరు?" అన్నాడు.

"మీతో చిన్న పని బడింది. అన్నట్టు యీాయన డిటెక్టివ్ రాజేష్. సుచరిత తరఫున పని చేస్తున్నారు" అని పరిచయం చేసేడు.

"హంతకుడి ఆచూకీ ఏమైనా తెలిసిందా? రాజేష్ గారూ?" అనడిగేడతను.

ఆ క్షణంలోనే డిటెక్టివ్ రాజేష్ దృష్టి ఆ వ్యక్తి ఎడమకాలిపైన బడింది.

"మీ కాలికేం? జరిగింది?"

"అదా...అది...బాత్రూంలో కాలుజారి పడ్డాను... అంతే. నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేదు మీరు... హంతకుడి ఆచూకీ తెలిసిందా?" మాట తప్పించేడు.

"తెలిసింది" ముక్తసరిగా అన్నాడు.

"తెలిసిందా? ఎవరా కిరాతకుడు? ఎందుకీ హత్య లన్నీ చేస్తున్నాడు?"

"అది నువ్వే చెప్పాలి మిస్టర్."

"నేనా?" ఆశ్చర్యం.

"అవును."

"అదేమిటి? హత్యలకు కారణాలు నేనెలా చెప్ప గలను?"

‘‘హంతకుడు నువ్వే గనుక!’’

‘‘మీర నేదేమిటి? నాతో పరిహాసమాడుతున్నారా?’’ కనుబొమలు చిట్లించేడు.

‘‘నీ చేతులకు సంకెళ్ళు వేయడానికేగాని పరిహాస మాడ్డానికిరాలేదు మిస్టర్ జగన్నాథం ఉరఫ్ మధుబాబు’’ అంటూ హేండ్ కఫ్స్ తీసుకుని ముందుకు వచ్చేడు సుధాకర్.

అంతే. అతని మొహం పాలిపోయింది.

‘‘నో! కాదు... నేను మధుబాబును కాదు...’’గట్టిగా అరిచేడు.

‘‘షటప్!’’ అంటూ జగన్నాథం నెత్తిమీద వున్న విగ్గుతీసి అతని చేతిలో పెడుతూ ‘‘ఇప్పుడు చెప్పు. ఇంకా చాలకపోతే నీ చేతికున్న ఆరు వ్రేళ్ళ నడుగు...యింకా కావాలంటే నీ కాలి గాయాన్నడుగు.’’

జగన్నాథం_కాదు_మధుబాబు తలవంచేడు. అతని చేతులకు సంకెళ్ళు పడ్డాయి.

జగన్నాథం తన గాథను చెప్పాడు:

‘‘మా నాన్నగారు జమీందార్ సూర్యనారాయణ రాజు. నన్నూ, చెల్లాయినీ ఆయన ఎంతో ప్రేమగా చూసేవారు. అమ్మ మా యిద్దర్నీ తన రెండు కళ్ళలాగే చూసేది.

‘‘అప్పుడు చమన్‌లాల్ నాన్నగారిదగ్గర మేనేజర్‌గా పనిచేసేవాడు. తేయాకు పంటకు, అమ్మకానికి సంబంధించిన వ్యవహారాన్నీ అతని చేతులమీదుగా జరిగేది. అతని మీద నమ్మకంకొద్దీ నాన్నగారుకూడా వ్యవహారాలన్నీ అతనికే వదిలేసారు.

ఒకరోజు చమన్‌లాల్ మా యింటికి వచ్చేడు.

"ఏం లాల్! వ్యాపారాన్ని విడిచి యిలా వచ్చేవ్' చమన్‌లాల్ రాకకు ఆశ్చర్యపోతూ అడిగేరు సూ నారాయణరాజుగారు.

"రాక తప్పుతుందా ముఖ్యమైన విషయమాయె అన్నాడు చమన్‌లాల్.

"ఏమిటో అంత ముఖ్యమైన విషయం?"

"ఇంతవరకు మనలో ఎవళ్ళం బయటపడలేదు...మ స్నేహాన్ని బంధుత్వంగా మార్చే విషయం..." నవ్వేడ చమన్‌లాల్.

ఉలిక్కిపడ్డారు రాజుగారు.

ఆ ఉలికిపాటును గమనించి తన నవ్వును ఆపాడు చమన్‌లాల్.

"చూడండి రాజుగారూ! మీ ఇంట్లోను అబ్బాయి, అమ్మాయి వున్నారు. అటు నా ఇంట్లోనూ అంతే. యీ రెండు జంటలను కలిపి మనం బంధువులుగా మారడం కన్నా వేరే అదృష్టం ఏముంది?"

"లాల్!" గర్జించారు రాజుగారు.

"తాహాతు తెలుసుకుని మాట్లాడ్డం నేర్చుకో. నా దగ్గర పన్చేసిన నౌఖరువి..." ఉద్రేకంతో ఊగిపోతు న్నారు రాజుగారు.

త్రాచుపాములా లేచేడు చమన్‌లాల్.

"చూస్తాను రాజూ—నువ్వెంతో, నీ కుటుంబమెంతో నాతో శత్రుత్వం నాగుపాముతో శత్రుత్వమని నిరూపి స్తాను. నీ వంశాన్ని నామరూపాల్లేకుండా చేయకపోతే నా పేరు చమన్‌లాల్ కాదు" అంటూ బయటికి నడి

చేడు చమన్‌లాల్. అటు తర్వాత మా దగ్గర పని మానేసి జ్యూయలరీ షాప్ తెరిచాడు.

నిజంగా చమన్‌లాల్ త్రాచుపాముకన్నా ప్రమాదమైనవాడు.

కొన్నాళ్ళకు మా చెల్లికి సంబంధం కుదిరి పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. కానీ ఈ చమన్‌లాల్ వేసిన విషపు చుక్క ఆ పెళ్ళిని నామరూపాల్లేకుండా చెరిపేసింది. ఎలా పుట్టిందో...ఎక్కడ పుట్టిందో తెలియదుగాని — చమన్‌లాల్ జాయల్ షాపులో ఒక నెక్లెస్ మా చెల్లాయి దొంగిలిస్తూండగా పట్టుబడిందన్న అపవాదొకటి పుట్టింది. మచ్చలేని కుటుంబానికి చిన్న మచ్చ చాలు. చెల్లాయి పెళ్ళి, దానితోపాటు నాన్నగారి గుండె ఒక్కసారే ఆగిపోయేయి. కానీ అంతటితో ఈ చమన్‌లాల్ పగ మాత్రం ఆగలేదు.

సినిమాకని వెళ్ళిన చెల్లాయి మరుసటిరోజు తెల్లవారుజామున తలుపులు తెరుస్తున్న అమ్మకు శవంగా గుమ్మం ముందు దర్శనమిచ్చింది. చెల్లాయిని బలవంతంగా ఎవరో అనుభవించి చంపేరు. ఆ ఘోరదృశ్యాన్ని చూసిన తర్వాత యింక ఆ మాతృహృదయం ఎలా నిలవగలదు? రక్తాన్ని కన్నీటి ధారలుగా ప్రవహింపజేసి, భర్తనూ, బిడ్డనూ వెతుక్కుంటూ ఈ పాపిష్టిలోకంనుండి తరలిపోయింది అమ్మ.

ఇక మిగిలింది నేను—ఏకాకిని. జరిగిన ఘోరాన్నింటికీ చమన్‌లాల్ కారకుడని తెలుసు. అయినా అతన్నేమీ చేయలేని నిర్భాగ్యస్థితి నాది. అంతే వెనుక ముందులు ఆలోచించకుండా అస్సాం పారిపోయేను. రెండు

సంవత్సరాలు ప్రశాంత వాతావరణంలో అజ్ఞాతంగా గడిపేను.

రోజురోజుకీ నాలో పగ అధికం అవుతోంది. రాత్రీ పగలూ చనిపోయిన నా వాళ్ళ ఆత్మలు నా చుట్టూ తిరిగి 'మా ఆత్మలకు శాంతి చేకూర్చవా' అంటూ నా ముందు హృదయ విదారకంగా ఘోషించేవి. కళ్ళుమూసినప్పుడల్లా చెల్లెలు రూపం నా కళ్ళముందు కదిలేది.

జరిగిన ఘోరాలకు నేను పగతీర్చుకోకపోతే ఆ పగ నన్ను దహించివేసేట్టుంది. అందుకే బయలుదేరేను అస్సాంనుండి–ఏ పగతో చమన్‌లాల్ మా వంశ నాశనానికి పూనుకున్నాడో అదే పగతో నేనూ వాడి వంశ నాశనాన్ని కావించాలనుకున్నాను.

అందుకే పథకం వేసేను. వేషం మార్చేను. జగన్నాథంగా అవతారం ఎత్తి నమ్మకంగా చమన్‌లాల్ దగ్గర గుమాస్తాగా చేరేను. సమయం చూసి నా పగ తీర్చు తీర్చుకున్నాను.

నా పగ తీర్చుకున్నానుగాబట్టి పట్టుబడిపోయేనన్న బాధ, భయం లేవు. ఆ దుర్మార్గుడు చమన్‌లాల్ కారణంగా నా తండ్రి గుండెఆగి మరణించినపుడు ఏ చట్టమూ శిక్షించలేదు! భర్తను, కుమారైను కోల్పోయి పిచ్చిదానిలా హృదయవిదారకంగా ఏడ్చి తనువు చాలించిన నా తల్లి మరణానికి కారణం ఈ చమన్‌లాల్. అప్పుడు కూడా ఏ న్యాయస్థానమూ అతన్ని శిక్షించలేదు! ఆఖరికి నా ముద్దుల చెల్లెలు సినిమాకని బయల్దేరి శీలాన్ని కోల్పోయి శవరూపంలో దర్శన మిచ్చింది. అంత ఘోరంగా, క్రూరంగా అనుభవించి మరీ చంపిన రాక్షసుడు చమన్‌లాల్.

ఇన్ని దురాగతాలకు కారణమైన అతణ్ణి ఏ చట్టమూ, న్యాయస్థానమూ అడ్డుకోలేదు! నా కుటుంబాన్ని నామ రూపాలు లేకుండా నాశనం చేయాలని ప్రయత్నించిన చమన్‌లాల్ మీద పగ తీర్చుకోవడంకోసం నేను చట్టాన్ని, న్యాయశాస్త్రాన్ని ఎదిరించాను. నేనెందుకు శిక్ష అనుభవించాలి? అనుకుని పారిపోయేను. కాని యిప్పుడు తెలుసుకున్నాను. తప్పుచేసిన ఏ దోషిఅయినా సరే ఏదో ఒక రూపంలో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు శిక్ష అనుభవింపక తప్పదు,''అని తల వంచుకున్నాడు జగన్నాథం ఉరఫ్ మధుబాబు.

—: ఐపోయింది :—